

Kőrösi Zoltán: Árpádfürdő

(tisztulás két és fél részben)

SZEREPLŐK

LACOS

GABI

BÉLA

TIBCSI

LACIKA

NŐVÉR I.

NŐVÉR II.

NŐVÉR III.

ÖREG VENDÉG

FÉRFIVENDÉG I.

FÉRFIVENDÉG II.

NŐVENDÉG I.

NŐVENDÉG II.

Félhomály.

Az egykor szép (de legalábbis szebb) napokat látott városi Árpád-fürdő öltözőjének előtere. Hosszú pult, mögötte apró dobozos szekrényfal, számokkal, kulcsokkal a kis ajtók többségében. A falon feliratok, FÉRFIAK, NŐK, nyilakkal, KABINOK, SZEKRÉNYEK. NE SZEMETELJ!

A „KABINOK” feliratnál kabinajtók nyílnak, megszámozva, 1, 2, 3, 4, 5, stb..

Köves padló, töredezett műmárvány oszlopok, az előtérben kopottas padok, székek, a falakon és az oszlopokon foncsorukat vesztett tükrök, működésképtelen hajszárító gép, és számtalan plakát, amelyek a házirendet, a kölcsönzési szabályokat, a működési szabályokat, egyáltalán, a szabályokat ismertetik a vendégekkel.

A hátsó falon nagy, szinte aránytalanul nagy ajtó, kapunyílás, fölötte a felirat: Bejárat. Magasan fent a falon, mégis központi helyen egy régi típusú, bádogtölcséres hangszóró díszeleg, olyan, mintha egy másik korból maradt volna itt. Fölötte klasszikus pályaudvari körszámlapos óra, a mutatók moccanatlanul, folyamatosan éjfél előtt vannak tíz perccel. Egyáltalán: a berendezés láttán az nem kétséges, hogy melyik országban, ám azt nehéz eldönteni, melyik évtizedben vagyunk.

I.

A távolból gépzúgás hallatszik, egyébként üres és a sötét, alig-alig látható a szín. Inkább csak érzékeltetni lehet, hogy egy alak jön be, ide-oda lépeget.

Végül a villanykapcsolóhoz megy, bűgő neonfény.

LACOS.

Kövérkés alak, kopott utcai ruha. A kezében kötélfülű, hatalmas hajléktalan-nejlonszatyor. Ide-oda fordul, végül lerakja a pultra. Ő maga leül egy padra, s lassan, elmélázva vetkőzni kezd. Ahogy veti le magáról egyre másra a rétegeket, egyre soványabbnak látszik. Végül vékony, göthös ember, alsónadrágban és zokniban ül a padon, mellette hatalmas halom ruha.

LACOS *(lassan, tűrőgetve vetni kezdi az egyik zokniját és közben hol füttyörészgetve, hol szöveggel is énekelve szórakoztatja magát):*
„Szép vagy, gyönyörű vagy, Magyarország, szebb vagy nékem, mint a nagyvilág...”

Ebben a pillanatban kialszik a neon.

LACOS: Na! Na?

Visszatér a fény.

LACOS: Na!

Az összegyűrt, gombócos zokniját az orrához nyomja, megszagolgatja, és úgy énekelget.

LACOS: „Szép vagy, gyönyörű vagy, Magyarország! Szebb vagy nékem, mint a...” *(ránéz a zoknira)* Hű! Hűha! Hű. „Nagyvilág...”

A zoknit a többi ruhára dobja, elmélyülten turkálni kezd a lábujjai között, a kipiszkált kis gombócokat a földre pöcköli, s folytatja a füttyülést.

Feje fölött a hangszóró recsegni kezd, kopogás hallatszik belőle, mint amikor valaki a mikrofont próbálgatja, torokköszörülés hallatszik. LACOS izgatottan, várakozón néz föl, majd, csalódottan konstatálva, hogy a hangszóró elcsöndesült, folytatja a lábturkálást, füttyörészést.

Zihálva, nehézkesen lépkedve bejön GABI. Nagydarab, kövérkés, anyányi mellű asszony, rajta is kopottas, meghatározhatatlan jellegű utcai ruha.

GABI: Na, Lacos, te már?

LACOS: Á, csak most. Még nem is öltöztem. Csak vetkőztem.

GABI: Azt látom. Milyen rossz szag van itt.

LACOS: Hol? Én nem érzek semmit.

GABI: Naná, hogy nem. Pedig van. Mint a hullaházban.

LACOS: Milyen ház?

GABI: Hulla.

LACOS: Most hülyéskedsz? Na jó, már azt hittem, komolyan beszélsz.

GABI: Naná. Naná, hogy nem. *(leül Lacos mellé, úgy, ahogy van, kabátban. Gabi hallgat, pihen, Lacos elcsendesedve fütyörészget.)*

LACOS: *(félleg énekelgetve)* Szép vagy, gyönyörű vagy...

GABI: Mi van?

LACOS: Csak énekelgetek... tudod. Hogy mindenki örüljön. Mint a Lajcsi.

GABI: Milyen Lajcsi?

LACOS: A Lagzi. Lakodalom Lajos.

GABI: Hülye vagy, Lacos.

LACOS: Tudom, ezt szoktad mondani.

GABI: Szoktam? Szoktam. Na, mindegy. Nem érdekes. Képzeld, ahogy jöttem ma befelé... Egy kutya ment előttem. Nem is ment, inkább totyogott. Tudod, olyan keverék, a vizsla meg a tacsó között.

LACOS: Turmix. *(nézi Gabit)* Milyen jól nézel ki ma!

GABI: Hagyjál békén. Szóval az a kutya, egyszer csak megállt, szétterpesztette a hátsó lábait és szarni kezdett. Láttam, ahogy lüktet a végbele. Mint a gumi.

LACOS: Micsoda? Gumi?

GABI: És egy fiatal, gumipapucsos, rövidnadrágos férfi állt vele. Tudod, tele van az ilyenekkel a város. Telefonált, közben papírzsebkendőt vett elő, belegöngyölgette mind a két hurkácskát. De rá se nézett a kutyára. Érted? Rá se nézett, csak összeszedte. Egyik kézbe telefon, másik kézbe kutyaszar. Szép? *(ránéz Lacosra)* Mondom, hogy bűdös van itt.

- LACOS: Szerintem nincs bűdös. Merthogy mitől lenne bűdös? Ma még nem is jött senki. Csak magunk vagyunk. Vagyis Te vagy meg én vagyok. Akkor meg nem lehet bűdös, ugye? Felöltözöm. *(nagy műanyag kosarat húz elő a pult mögül, telve láthatóan használt, de csupa fehér, "Árpádfürdő" feliratú ruhákkal. Turkálni, válogatni kezd közöttük.)* Teneked mit adjak?
- GABI: Mit. Csókot. Már megint egy hülye kérdés. Trikót. Meg köpenyt, ha van.
- LACOS: Minden van. Nem takarít itt senki. *(kiválaszt a koszos, gyűrött ruhahalomból néhány holmit, egy trikót és egy köpenyt Gabinak dob. A magának kiszedett trikót és nadrágot, mielőtt felveszi, megszagolja.)* Hú. Húha. Na jó.
- GABI: Köszike. *(komótosan vetkőzni kezd, miközben Lacos felöltözik.)*
- LACOS: *(nézi, ahogy Gabi lassan kombinéra vetkőzik. Az ő trikóján látszik a díszes, de jól olvasható felirat: ÁRPÁDFÜRDŐ.)* Egészen kiszaladt belőlem a vér.
- GABI: Mi szaladt ki, te drága ember?
- LACOS: Belőlem a vér.
- GABI: Hát én inkább öltözöm.
- LACOS: Mint éjjel. Vagyis nem úgy, mint éjjel, de majdnem.
- GABI: Mi volt éjjel, Lacos?
- LACOS: Ahogy feküdtem... Még a szívem is össze-vissza dobogni kezdett, úgy megijedtem.
- GABI: *(megáll a vetkőzésben)* Mi van? A szíved? Ne beszélj hülyeséget!
- LACOS: Feküdtem a hátamon, így... felnéztem, és egyszer csak nem a plafont láttam, hanem az eget. Sötét volt, de szikráztak a csillagok, és az égbolt közepén egy hatalmas cédula volt főlshögezve, azon meg nagybetűkkel a felirat: NYITVA.
- GABI: Nyitva?
- LACOS: Felkiáltójellel: hogy NYITVA! Én meg annyira megörültem ennek, hogy kiabálni kezdtem: nyitva, nyitva, nyitva! Csakhogy ettől a nagy kiabálástól felébredtem. Sajnos.
- GABI: Szoktál aludni? Ez új.
- LACOS: Á, dehogy. Vagyis lehet.

GABI: *(felveszi a köpenyt, azon is jól olvasható a felirat: ÁRPÁDFÜRDŐ.)* Elöttem fölösleges megjátszanod magad. Tudhatod. Elöttem aztán igazán. *(Meggzagolja magát.)* Na, most már nincs is olyan bűdös.

LACOS: Tényleg nincs. Tényleg nincs? Tényleg nincs.

GABI: Vagyis bűdös van, csak máshogyan. Szerintem inkább olyan... szájszag van, nem?

LACOS: Száj? Úgy érted: belül?

GABI: Ja. Például.

LACOS: Azt nem tudom. Én még soha nem voltam egy szájban belül.

GABI: Bűdös. Minden reggel. Minden nap.

LACOS: Hát... látom rossz kedved van. Mostanában mindig rossz kedved van. Sajnos. Akkor én ezt visszarakom. *(visszalöki a ruháskosarat a pult mögé. A padon hagyott hajléktlan-szatyrához lép, abban kezd matatni.)*

GABI: Lacos! Már megint egy?

LACOS: Mi? Dehogysis! Igen. Izé... *(felnéz az órára)* még nincsen még hat óra sem. *(belenyúl a szatyorba, egy másik szatyrot vesz ki, ami tele van belegyűrt nejlonszatyrokkal. Kedvtelve gusztálgatja őket.)*

(GABI odamegy hozzá, félretolja és ellentmondást nem tűrve belenéz a reklámszatyorba.)

GABI: Semmi szégyenérzet nincsen benned.

LACOS: Jaj, Gabi!

GABI: *(gúnyosan utánozza)* Jaj, Gabi! Na, erről beszéltem.

LACOS: Folyton bántasz.

GABI: *(legyint)* Na és ez most micsoda?

LACOS: Áááá... régi. Izé... találtam... Tudod... hogy majd... hogy majd töltögetem. A többivel.

GABI: Találtad. Csak úgy, mi? Egy kukában.

LACOS: Ugyan, dehogy. Mellette. Le volt téve szépen. Rám várt. Hazaviszem a konyhába és összekapcsolom a többivel. Tudod? Áramot tud termelni. Vagyis tudott. Most nem tud, de majd egyszer. Feltámad. Akkumulátor. Energiát. Teljesen magától.

Mint egy ember. egy olyan... rendes ember. *(kiemel a szatyorból egy ütött kopott, ócska autóakkumulátort.)*

GABI: Ez, kicsikém, neked a bűdös életbe nem fog már termelni semmit, elhiheted. Hányadik?

LACOS: Hát... Tíz. Tizedik.

GABI: Hányadik?

LACOS: Vagy... vagyis a tizenharmadik. Tizenhárom.

GABI: Nyald a seggem télen-nyáron.

LACOS: Örülök ám, ha viccelsz... Régen sokszor jó kedved volt. Mosolyogtál is, emlékszel?

GABI: Hülye.

LACOS: Igen, ezt is mondtad.

GABI: Most is mondom. Rakd el a szatyraidat a szatyraidba. Sovány-nyúl-vágtában, mielőtt valaki meglátja.

LACOS: Valaki?

GABI: Ne legyél hülye. Úgy értem, hogy rajtam kívül. Minden szart becipelsz ide.

LACOS: Aranyos vagy.

GABI: Naná, hogy az. Mindig aranyos vagyok. A műanyag zacskókkal mit akarsz?

LACOS: Milyen zacskók? Nincsenek is itt zacskók.

Hirtelen, száraz kattanással kialszik a fény.

GABI: Na!

Visszatér a világosság.

LACOS: És ma már nem is először csinálja, tudod? *(LACOS gyorsan visszapakol, fogja a szatyrot és a kabinok felé indul.)*

Megjelenik BÉLA.

BÉLA *(szintén utcai ruhában, kabátban, nagyot ásítva nyújtózik):*
Áááá! Bor és búza és kenyér!

LACOS: Béla!

BÉLA: Igen, az. Az én vagyok. *(körülnéz, tétován)* Micsoda egy szar nap! Ez a neon... nem szeretem. Olyan fehéres. Mintha zsíros lenne.

GABI: Zsíros? Az a kenyér.

BÉLA: Mindegy. Nem vagyok éhes. Kávét?

- LACOS: Parancsolsz?
- BÉLA: Kérek. De jó lesz azonnal is. *(ledobja a kabátját, majd a felső ruháit is a padra, ő azonban nem öltözik át, mert kitűnik, hogy az utcai öltözéke alatt eleve az Árpádfürdős trikót és nadrágot hordja.)*
- LACOS: Sietek, kislányok! *(A legelső kabinhoz megy, kinyitja. Láthatjuk, hogy odabent, a kabinfalán rajzszőgézett képek, nők és szép tájak, az egész olyan, mint egy ószeres gyűjtőhelye: több polc is fel van szerelve a falra, s mindegyik tele régi lámpákkal, elhasznált holmikkal, többek közt jónéhány akkumulátorral. A padocsán egy Nescfés üveg és tálca is sorakozik, kávéspoharakkal. LACOS otthonosan neszkaévfőzésbe kezd.)*
- GABI: *(Lacoshoz)* Hű de szúrós ma valaki...Na, monddad már! Rossz volt az éjszaka?
- BÉLA: Baromság. Az alvás nekem egyáltalán nem hiányzik. Régebben... na jó, régebben hiányzott. Eleinte hiányzott. De most már egyáltalán nem hiányzik.
- GABI: Ja, mert ha hiányozna, akkor mi lenne?
- BÉLA: Nem az a baj az emberekkel, hogy alszanak... a katasztrófa azzal kezdődik, hogy kikelnek az ágyból. Minden szarság ebből van.
- LACOS: Meg ha nem kelnek ki, abból is.
- BÉLA: Meséltem már az apámról?
- GABI: Hajjaj!
- LACOS: Meséltél.
- BÉLA: Tényleg?
- GABI: Tényleg.
- LACOS: Még ténylegebb.
- BÉLA: Nem baj, most is mesélek.
- GABI: Aha. Az más.
- BÉLA: Hajnalban felébredt, de még feküdt az ágyban, hallottam a folytonos krákogását. Mélyről, szinte a gyomrából krákogott.
- (Megmutatja. Hosszan, fuldokolva krákog.)*
- GABI: Köszönjük.

BÉLA: Volt az ágya alatt egy vödör, tudjátok, egy olyan fehér zománzos, kék peremű vödör, aminek már leszakadt a füle.

LACOS: Tudjuk.

BÉLA: És amikor sikerült végre felköhögnie azokat a csomós, kicsit már megkeményedett slájmokat, akkor csak oldalra hajolt, előhúzta az ágy alól a vödröt és abba köpött. Nem szeretett pazarolni. És amikor már elég slájmot összegyűjtött, akkor kivitte hátra a disznókhöz, odaadta nekik, elébük borította, azok meg örületes élvezettel befalták. Híztak szépen, hogy ne vesszen el semmi.

LACOS: Itt a kávéd.

BÉLA: Köszönöm. Láttam azt a vödröt az összegyűjtött slajmmal, mielőtt kivitte. A fehér zománzos vödör azzal a nyúlós, sárga slajmmal. Tudjátok milyen volt?

Oldalról idősebb ember jön be, furcsa, kórházi pizsamához hasonló ruhában, papucsban, lassan, a lábát nehezen emelve csoszog, a hóna alatt csomag.

ÖREG VENDÉG: Jó napot kívánok!

GABI: *(meglepve nézi)* Hát ez? Már munkaidő van? Nyitva van már a kapu?

LACOS: Nyitva! Nyitva! Nyitva!

GABI: Kuss, Lacos!

LACOS: Bocsi.

BÉLA: Na... erről pofázok, bazmeg. Így kezdődik egy rendes nap. Minden egyes rohadt rendes nap. A kávémat se ihatom rendesen.

ÖREG VENDÉG: Bocsánat... ne haragudjanak ... olyan kába vagyok... nem is tudom... Mintha kicseréltek volna... Jó reggelt!

BÉLA: Miért nem ihatom én meg rendesen a kávémat?

ÖREG VENDÉG: Nekem tetszett szólni? Jó reggelt.

BÉLA: Nekem tetszett szólni? Nekem tetszett szólni? Kurvára tetszett. Talán inkább jó napot, tata. *(Gabiékhoz)* Bazzeg, ez még tegnap indult el, hogy ideérjen.

ÖREG VENDÉG: Tessék?

BÉLA: Nem esik, tata. *(kinyújtja a kezét)* Látja? Nem esik.

GABI: Pedig az kéne a vetésnek... Azt mondja a rádió.

ÖREG VENDÉG: Milyen rádió?

- GABI: Mit tudom én. Kossuth, papa, Kossuth. Nulla óra nulla perc.
- ÖREG VENDÉG: Sajnálom... nem értem.
- GABI: Nem érti. *(a többiekhez)* Nincs valami jó bőrben az öreg.
- LACOS: Hát mondjuk tartós tejet már nem érdemes vennie, az biztos.
- ÖREG VENDÉG: Kérem, én... azt se tudom... *(körülnéz)* Ez egy fürdő...?
- LACOS: Nem, papa. Ez a fürdő.
- ÖREG VENDÉG: Mert én fürödni jöttem.
- GABI: Fürödni... mind ezt mondja.
- BÉLA: És váltóruhát hozott?
- ÖREG VENDÉG: *(mutatja a csomagját)* Igen, azt hiszem, hoztam, kérem.
- GABI: Azt hiszem... tudja hol kell hinni?
- ÖREG VENDÉG: Hát...
- GABI: Hát. Hát.
- BÉLA: Cipőt is?
- ÖREG VENDÉG: Igenis, kérem.
- GABI: Aztán zuhanyozás is legyen, igen?
- ÖREG VENDÉG: Én kérem... szoktam... én kérem tiszta vagyok...
- GABI: Mindegyik ezt mondja, azt a medence oldala meg tele van retekkel. Úszik a víz tetején a margarin.
- BÉLA: Hol úszik?
- GABI: Hát... a víz tetején.
- BÉLA: Ja. Hogy úgy. Mocskos ez mindegyik. Abból vannak. Elég, ha csak rájuk nézel, és már látod.
- LACOS: Mit láatsz, Béla?
- BÉLA: A koszt.
- LACOS: Mi a koszt?
- BÉLA: A nyomort bazmeg, azt.
- LACOS: Nyomor?
- BÉLA: A nyomor. Olyan az arcuk, mint valami feltörlő rongy. Slipp-slupp, járkálnak odakint.
- GABI: Micsoda? Slipp-slupp?
- BÉLA: Slattyognak. Maszatolnak. Összeszedik a világ minden mocskát. Az arcukkal. Ilyen ez mind.

- GABI: Jöjjön ide, papa! Mutassa az arcát! *(megnézegeti, megfogdossa)*
Ja.
- ÖREG VENDÉG: Mi? Koszos? Koszos az arcom? Elnézést.
- LACOS: Nem akarnál reggelizni, Béla?
- BÉLA: Komolyan mondom, nem is tudom. Elment az étvágyam, bazmeg.
Pedig volt, csak most elment.
- LACOS: Az baj, Bélám, mert enni kell. Ami belül van, az a tiéd.
- BÉLA: Az enyém?
- LACOS: Ja. Azt már nem veheti el tőled senki.
- BÉLA: Ha volna bátorság az emberekben, vagy ha gondolkodnának egy kicsit, hát akkor egyszerűen szétrobbannának.
- ÖREG VENDÉG: Milyen emberekre tetszik gondolni?
- BÉLA: Mindegyikre. De nem tetszik.
- LACOS: *(Gabihoz)* Akkor ez most igent vagy nemet jelentett? A kajára kérdem.
- BÉLA: *(az Öreg vendéghez)* Barátságból mondom: végezzük el, aztán tűnjön innen, de gyorsan.
- ÖREG VENDÉG: Jó, de... mit végezzünk el?
- BÉLA: Nem mit, hanem kit. A maga dolgát. Mit akar?
- ÖREG VENDÉG: Akarni? Semmit.
- GABI: *(komoran)* Ne szórakozzon.
- ÖREG VENDÉG: *(láthatóan húzni akarja az időt)* Kérem szépen, én jól megvagyok itt is... csak amíg elmesélem... Például, hogy a fürdős úr úgymint reggelizni akar...
- BÉLA: Én? Akar a fene. Elvetted az étvágyamat, öreg.
- ÖREG VENDÉG: Étvágy? Volt nekem egy barátom, egy nagyon rendes fiú... az történt vele, hogy egy vasárnapi ebéd alkalmával nagyon szerencsétlenül elkezdett köhögni, rántott máj volt az ebéd, az volt a kedvence, most már nem az, de akkor az volt, és a köhögés miatt egy darabka máj az orrjáratába csúszott...
- BÉLA: Mi a szart beszél ez?
- ÖREG VENDÉG: ...megrekedt észrevétlen, és rohadni kezdett, ő pedig anélkül, hogy csak sejtette volna, heteken át belélegezte az orrán át a rothadó májdarabkákból kilehelő baktériumokat, így betegedett meg a saját

mája, nem is ihatott aztán már alkoholt, még egy fröccsöt se, vagy sört se már, pedig rendes fiú volt igazán.

LACOS: Ez jobb, mint az apád slejmes vödre, Béla.

BÉLA: Ne kapálózzon, öreg. Fürödni jött, nem?

ÖREG VENDÉG: Kérem szépen, én annyi mindent tudnék még mesélni...

BÉLA: Ki nem szarja le? Nekünk itt dolgozni kell.
Maga meg menjen fürödni. Látja a bejáratot?

ÖREG VENDÉG: Hát... mondhatom azt, hogy nem látom?

BÉLA: A-a.

ÖREG VENDÉG: Akkor látom.

BÉLA: Akkor nyomás. Indulás.

GABI: De hát Bélám, a nővérek még meg se jöttek!

BÉLA: Le van tojva! Menjen!

Gabi a kulcsokhoz lép, éppen leemelne egyet, amikor a fejük fölött hirtelen recsegni kezd a hangszóró, kopogás is hallatszik belőle, mint amikor valaki a mikrofont próbálgatja, aztán csak átható zúgás. Valamennyien megmerevedve, kíváncsian várnak. Kattanás hallatszik, a hangszóró elnémul.

GABI: Már azt hittem... Na jó, megijedtem egy kicsit. *(az Öreg vendéghez)* Papa, hallja a vízcsobogást?

ÖREG VENDÉG: *(hallgatózik, csend van)* Hát... nem igazán.

GABI: Nem baj, majd meghallja. Arra menjen, amerre a víz csobog. Aztán majd jönnek és megcsinálják.

ÖREG VENDÉG: Mit csinálnak meg?

LACOS: Magát.

ÖREG VENDÉG: Most már... nem is tudom... nincs is kedvem fürödni.

GABI: *(gúnyosan utánozza)* Nincs is kedvem fürödni!

ÖREG VENDÉG: Ne haragudjon... de olyan furcsák maguk... *(végigméri Bélát, Gabit is)* Olyan furcsák...

LACOS: Olyan? Milyen?

ÖREG VENDÉG: Hát éppen ez az... nem tudom...

BÉLA: Húzzon befelé. Vadliba.

ÖREG VENDÉG: Mi?

BÉLA: Hosszú, papa, hosszú.

ÖREG VENDÉG: Jó, akkor megyek. Hová menjek?

- GABI: Befelé.
- ÖREG VENDÉG: Értem. *(eltotyog a Bejárat felé, de megáll és visszafordul.)* És mit csináljak?
- GABI: Várjon.
- ÖREG VENDÉG: Igen *(megint elindul visszafordul)* És mire várjak?
- GABI: A sorára, Colombo.
- ÖREG VENDÉG: Aha. *(eltűnik)*
- BÉLA: Ez teljesen hülye volt. Vagy nem? *(végigméri magát, és a többieket is)*
- GABI: Mutasd! *(Béla körbeforog, alaposan szemügyre veszik őt is, magukat is)*
- GABI: Én nem látok semmit.
- LACOS: Én se.
- LACOS: Béla, akkor most akarsz reggelizni, vagy nem?
- BÉLA: Mit tudom én! Mikor jönnek a nővérek?
- GABI: Már itt kellene lenniük.
- BÉLA: És a Tibcsi?
- GABI: Amikor akar.
- LACOS: Hát ő igen.
- BÉLA: Azért bazdmeg, ez hihetetlen, nem?
- LACOS: Mi? Az, hogy a Tibcsi akkor jön, amikor akar?
- BÉLA: Baromság. Ezek. Ez is a hülye pizsamájával... bejönnek és nem is értik, mi van...
- GABI: Mert te érted, mi?
- BÉLA: Csak érdekelne, hogy mit gondolnak.
- GABI: Ezek? Gondolni? Semmit. Azért jó nekik.
- LACOS: Kiszívják, van zsömle, meg sonka. Az jó lesz?
- BÉLA: Szakadjál le. Magyar ember beszéd közben nem eszik.
- LACOS: Ez biztos, hogy így van?
- BÉLA: Tuti. Én meg beszélek. Hallod, nem?
- LACOS: És te... akkor magyar vagy?
- BÉLA: Az nem kifejezés.
- LACOS: Bocsi. Akkor én se fogok enni beszélés közben, jó?
- BÉLA: Remek, bazmeg, remek.

- LACOS: De most nem eszek.
- BÉLA: Most nem.
- LACOS: Meséltem már, milyen volt, amikor a Bíró Laci föltalálta a sonkászsömlét?
- GABI: Milyen Bíró Laci?
- LACOS: Ő a barátom volt, a Bíró Laci.
- GABI: Ne süketelj... mikor volt neked barátod, Lacos?
- LACOS: Hát... volt. Igenis volt. Régen.
- GABI: Igenis. Ja. Semmikor.
- LACOS: De volt. Igenis, volt.
- BÉLA: Baromság.
- LACOS: És egy pékségben dolgozott. Velünk szemben, az alagsorban.
- GABI: Milyen sor? Te disznó.
- LACOS: Alag. Nincs abban semmi rossz. Vagy igen?
- BÉLA: Nem. Abban nincsen.
- LACOS: És egy este meg annyira berúgott, hogy leültettem a járdaszegélyre, de még ott is összeesett. Ültő helyében. Értitek? Így! *(megmutatja)* Ültőben, értitek?
- GABI: Hát ez nagyon érdekes. Hogy ilyen remek barátaid vannak. Voltak. És most te is ott fogsz fetrengeni?
- LACOS: Igen. Vagyis nem. Aztán másnap hajnalban, amikor fel kellett kelnie, hogy meggyúrja a kenyérnek valót, fogta magát, és belehányt a legfinomabb zsömlének való tésztába. És mivel sonkát evett az este, máris ott voltak a tésztában azok a kis sonkadarabok. Amit kiszedni se lehetett, meg elpazarolni se. És amikor kisütötték, abból lett az új találmány, a sonkászsömlé. Vitték a népek, mint a cukrot. *(Gabihoz)* Ebből is látszik, hogy igenis, volt. Mármint barátom.
- GABI: Na, ennyit a reggeliről. Nem is vagyok éhes.
- BÉLA: Én meg nem vagyok állat, hogy csak azért egyek, mert éhes vagyok. Úgyhogy én eszem. *Kivülről kiabálás hallatszik.*
- FÉRFIVENDÉG: Halló! Jónapot! Halló! *(bejön a színre, a fürdőszökhöz. Öltöny, fényes cipő, de mindez furcsán tépetten, szakadtan, mint aki most*

szabadult valami veszélyes helyzetből, ám ez csak a ruházatán látszik.) Van itt valaki? Jó napot.

LACOS: Nincs itt senki. Láthatja.

FÉRFIVENDÉG: Nem működik ez a kurva mobil. Miért nem működik itt a telefonom? Csak zúgás. Nincs térerő?

LACOS: Hát az itt nincs. Csak tér. Erő az nincs.

FÉRFIVENDÉG: Na, ezt mondtam. Nem vagyok hülye. Biztos ez a szar beton, vagy micsoda. Ez a sok kő. Márvány, beszarás. Leárnyékolja. Állandóan árnyékban van az ember, ha nem figyel. *(körülnéz, magának mondja)* Komolyan mondom... teljesen meg vagyok keveredve...

Előrejön a pulthoz, lecsapja a holmiját.

FÉRFIVENDÉG: Na, egy jó fürdés! Végül is. Egyet kérek. És a gőzbe is. Szar egy gyártmány. Majd lecserélem.

GABI: Egy mit?

FÉRFIVENDÉG: A telefont.

GABI: Egy telefont kér?

FÉRFIVENDÉG: Mi van? Egy jegyet kérek.

GABI: Azt mondta: telefont.

FÉRFIVENDÉG: Jegyet mondtam, nyanya. Medence meg gőz.

GABI: Akkor most mi kell?

FÉRFIVENDÉG: Mi van mi kell? Ne szórakozzon már itt velem.

GABI: Öcsike, szerinted ez nekem szórakozás?

FÉRFIVENDÉG: Na álljunk meg, oké? Mi a fasz van?

GABI: Az például éppen nincsen.

FÉRFIVENDÉG: Hát ez beszarás. Ahelyett, hogy kiszolgáltatnának... *(elbizonytalanodik)* vagy... ez nem? De, dehogynem! Ez egy fürdő. Persze, ez fürdő... komolyan mondom... azt hittem már, hogy eltévedtem... nem is készültem uszodába jönni. Kurva telefon. Akkor most azt se tudom, mennyi az idő. Mennyi az idő?

LACOS: Annyi.

BÉLA: Barátom, itt mi kérdezőnk.

FÉRFIVENDÉG: Barátod ám a déli szél.

LACOS: Milyen szél, Béla? Neked is van barátod?

- BÉLA: Hülyeségeket pofázik, bazmeg.
- FÉRFIVENDÉG: Micsoda? Kicsoda?
- BÉLA: Te, bazmeg.
- FÉRFIVENDÉG: Mi van, dagadt? Tudod te, ki vagyok én?
- LACOS: Miért, te tudod?
- FÉRFIVENDÉG: Kezdem ám megunni a kekeckedést. Szerinted én ráérek egy ilyen kis pöcsre, mint te?
- BÉLA: Szerintem igen.
- FÉRFIVENDÉG: Na jó. Elmegyek én innen a francba. *(elindul kifelé, vissza, amerről jött)* Majd pont egy ilyen szakadt helyen... *(lassulnak a léptei, megáll)* Elmegyek. *(áll és nem mozdul)* Nem is akarok elmenni. Így döntöttem.
- LACOS: Naná. Így döntöttél. Naná.
- FÉRFIVENDÉG *(visszajön a pulthoz)* Igen.
- BÉLA: Örülök.
- FÉRFIVENDÉG: Csak...
- BÉLA: Csak?
- FÉRFIVENDÉG: Valójában nem is akarok fürdeni... elment a kedvem.
- GABI: Lényegében senki nem akar...
- FÉRFIVENDÉG: Senki?
- GABI: Senki.
- FÉRFIVENDÉG: De hát akkor... maguk...
- GABI: Mi se akarunk. Fürdeni biztosan nem.
- FÉRFIVENDÉG: Akkor meg... hogyan lehet... milyen üzlet ez így?
- LACOS: Nem egy nagy buli, ebben biztos lehetsz.
- FÉRFIVENDÉG: Ki itt a... *(Bélához)* Te vagy a főnök? Biztosan te vagy.
- BÉLA: Fogjuk rá.
- FÉRFIVENDÉG: Fogjuk?
- BÉLA: Fogjuk.
- FÉRFIVENDÉG: Akkor kezét is fogjunk.
- BÉLA: Felőlem...
- Kezét fognak.*
- FÉRFIVENDÉG: Jatt a jattba.
- BÉLA: Mi bajod van?

- FÉRFIVENDÉG: Háj fájv! *(feltartja a kezét, hogy Béla belecsaphasson)*
- BÉLA: *(Lacoshoz)* Na, látod, ez nem magyar.
- LACOS: Pedig nem is eszik.
- BÉLA: De külföldiül beszél, te hülye.
- FÉRFIVENDÉG: *(Bélához lép, félrevonja, neki beszél)* Beszéljünk már rendesen...
- BÉLA: Hát ez nem fog menni... nem vagyok az a beszélős, tudod? Főleg ha éhes vagyok. Meg evés közben. Főleg. Magyar ember evés közben nem beszél. Vagy fordítva. Beszéd közben nem eszik. Na mindegy.
- FÉRFIVENDÉG: Valami baj van?
- BÉLA: Baj? Nem hinném.
- FÉRFIVENDÉG: Figyelj, velem lehet havernak lenni...
- BÉLA: Havernak?
- FÉRFIVENDÉG: Ja. Dumálni. Pia meg csajok meg ilyesmi.
- BÉLA: Pina meg csajok? Az nem ugyanaz?
- FÉRFIVENDÉG: Nem pina, hanem pia. Ivás, te hülye. Például sör. Vagy lehet ütősebb is, nekem nyolc. Meg dumálás.
- BÉLA: Dumálás?
- FÉRFIVENDÉG: Ja. Rizsa. Kvater. Spics.
- BÉLA: De minek?
- FÉRFIVENDÉG: Hogy jóban legyünk.
- BÉLA: Jóba? Mi ketten? Azt hittem, inkább csajok.
- FÉRFIVENDÉG: Majd lehet az is. Elintézzem?
- BÉLA: Elintézed?
- FÉRFIVENDÉG: Ja. Tutkóra leokézzuk faszásan a témát. Oké?
- BÉLA: Jól hangzik. Oké.
- FÉRFIVENDÉG: Meg dumálunk is... Figyelj, például ez baromi jó... a múltkor uszodában voltam... Egy másikban...
- BÉLA: Másikban?
- FÉRFIVENDÉG: Na, képzeld el, bemegyek a szaunába, és ott ült egy öreg csóka, egy féllábú ember, a mülábát a rácsnak támasztotta. Olyan külföldi fejű... Menni akart, vagyis fel akarta csatolni a mülábát..., de az már úgy felforrósodott, hogy égette a kezét, ezért aztán a vízmeregető edénykével locsolta rá a vizet, hogy

lehüljön. Segíthetek, kérdeztem tőle, persze nem így, hanem angolul, may I help You? Beszélek angolul, fogtad?

BÉLA: Lenyűgöző.

FÉRFIVENDÉG: Fogtam a törölközővel azt a lábat, vittem ki a hidegvizes kismedencéhez, belemerítettem, csak arra nem számítottam, hogy belül lyukas, így aztán egy pillanat alatt megtelt vízzel, kicsúszott a kezemből és lesüllyedt a fenékre. Mint valami rohadt nagy harcsa, de még akkor is rajta volt a gumipapucs, odalent lebegett, le kellett másznom utána abba a kurva hideg vízbe, hogy kihozzam. Feltartottam magasra, hogy kifolyjon belőle a víz. És éppen akkor három mandró jött be, nézték, hogy mi a szart játszom abban a jeges medencében egy gumipapucsos műanyag lábbal. *(erőltetetten röhög)* Baromi jó, mi?

BÉLA: Lenyűgöző.

FÉRFIVENDÉG: Na, mi van, faszikáim, nem láttatok még fehér embert, mondtam nekik, azok meg csak... *(visszafordul, végignéz a fürdősökön)* Na, mi van, faszikáim, nem láttatok még fehér embert?

LACOS: De láttunk. Többet is, mint gondolnád.

GABI: Meg nem fehérét is.

LACOS: Naná.

BÉLA: És mi van a csajokkal?

FÉRFIVENDÉG: Milyen csajokkal?

BÉLA: Amit mondtál, haver. Pina, csajok meg minden.

FÉRFIVENDÉG: Le vagytok ti szarva, azért se idegesítem fel magam. Tudok én uralkodni magamon? Tudok. *(odébb lép, taicsi gyakorlatokba kezd)* Ha akarnám, el is mehetnék nem igaz? Több vagyok én annál, hogy az ilyenek kiakasszanak? Több vagyok. Kifújás. Phú. Kifújás. Phú. Már az is elég, hogy a világ egyik fele folytonosan a hátad mögött van. Phú. Add meg magadnak az esélyt. Phú. Add meg minden napodnak az esélyt, hogy életed legszebb napja legyen. Phú.

BÉLA: Hát ezzel egy kicsi elkéstél.

FÉRFIVENDÉG: *(megmerevedve a taicsi állásban)* Hogy érted ezt?

GABI: Béla!

- BÉLA: Nem mondtam semmit.
- GABI: Vetkőzzön le, kérem.
- FÉRFIVENDÉG: Itt?
- GABI: Aha.
- FÉRFIVENDÉG: Ne röhögtesse! Nincsen kabin?
- LACOS: Nincsen. Itt nincsen.
- FÉRFIVENDÉG: És szekrény? Legalább?
- LACOS: Szekrény se sincs. Csak a vetkőzés. Igyekezzen.
- FÉRFIVENDÉG: Micsoda egy lepra hely... *(még most is taicsí állásban)* Akkor se csesztek ki velem... ha én fürödni akarok... Akkor én fürödni fogok...
- BÉLA: Fogsz, barátom, fogsz.
- FÉRFIVENDÉG: Tessék?
- BÉLA: Mondom: fogsz. Fogol. Fürödni fogol. Csak le kell vetkőzni. Mindent, ami rajtad van.
- FÉRFIVENDÉG: Mindent?
- BÉLA: Mindent.
- FÉRFIVENDÉG: Mi?
- BÉLA: Mindent.
- LACOS: Mindent.
- GABI: Mindent.
- FÉRFIVENDÉG: Hát... valamennyire... valamennyire oké. Értem én... nyilván a hely... a tisztaság... higiénia... így mondják külföldi nyelven... tudtátok?
- BÉLA: Tudtuk.
- FÉRFIVENDÉG: Na persze. Ez a szakmátok.
- GABI: Ez.
- FÉRFIVENDÉG: Higiénia... ez a város... meg minden... látom én... értem... .
- BÉLA: Ne erőlködj, bazdmeg, csak csináld. Pofázás nélkül, ha lehet.
- A Férfivendég lassan leveti a felső ruháit, s ezzel együtt a magabiztosságát is... aztán megáll.*
- FÉRFIVENDÉG *(Gabihoz)* De hát maga... mégis csak nő... ugye?
- GABI: Mégiscsak? Ez ne zavarja. Láttam én már olyat.
- LACOS: Hajjaj! Olyanabbat is.

- GABI: Kuss, Lacos!
- FÉRFIVENDÉG: Nem, éppen ellenkezőleg... nem a zavar... a nők... olyan megértők...
- GABI: Én például nagyon.
- FÉRFIVENDÉG: Igen... az látszik.
- GABI: Látszik? *(a többiekhez)* Na ugye.
- FÉRFIVENDÉG: Én szeretem a nőket...*vetkőzik tovább)*
- BÉLA: Beszarok, ez állandóan erről beszél.
- FÉRFIVENDÉG: *(most már csak Gabinak mondja)*... amikor kisfiú voltam... és otthon, egyedül a kanapén, mert Anya azt mondta, mindjárt jön, csak öt perc, és már itthon is lesz... én meg ültem a kanapén, a faliszőnyegnél, felhúztam a lábam, és füttyültem egy dalt... így, így füttyültem... *(füttyülni kezd, miközben lassan tovább vetkőzik)* Oda sütött a nap az arcomra, még a szemem is be kellett hunynom.
- GABI: Tessék, Lacos, ez is egy pacsirta... Zenekart alapíthattok...
- LACOS: Nekem tetszik.
- FÉRFIVENDÉG: De aztán már kezdett esteledni, és a nap se sütött, én pedig tudtam, hogy füttyülnöm kell, folyamatosan füttyülni, mert miközben becsuktam a szemem, Anya nem jött haza, de valaki van az ágy alatt, valaki, aki csak addig marad ott, amíg én füttyülök, addig nem mászhat elő, mert hallgatja..., azt neki is hallgatnia kell, addig ott marad. De ha abbahagyom, akkor előmászik... És sötét volt már a szobában teljesen, és sötét volt már az ablakon túl is, én meg ültem felhúzott, elzsibbadt lábbal, és a szám remegett az erőfeszítéstől, de nem hagyhattam abba a füttyülést... *(füttyülni kezd. Közben csaknem teljesen levetkőzött, áll a pult előtt, és hol hangosabban, hol halkabban, kétségbeesetten füttyül, s lassan összekuporodik, behunyja a szemét, embriótartásba görbül.)*
- BÉLA: Na. Tessék. Dumálni, mi? Pina, csajok, meg minden. Most meg ez lett belőle.
- (Nevetgélés hallatszik odakintről, s bejön a három Nővér. Ugyanolyan köpeny van rajtuk, mint Gabin, ám kigombolva, s alatta az öltözkük, illetve az egész kinézetük; rikító színek, túlzott smink, csillogó részletek, három prostituált.)*

NŐVÉR I: Ilyen kora reggel? És máris a munka? *(a Férfivendégre)* És ez?
 NŐVÉR II: Én azt hittem, még nincs is kinyitva a kapu. Ki engedi be ezeket?
 NŐVÉR I: Sose fogynak el.
 NŐVÉR III: Mert folyton csak szaporodnak.
 NŐVÉR II: Jönnek is, meg szaporodnak is. Ez alszik közben?
 LACOS: Nyitva, nyitva, nyitva!
 NŐVÉR III: Szia, Lacos!
 NŐVÉR III: Miért füttyül?
 BÉLA: Zsibbad a szája.
 NŐVÉR III: Akkor főleg miért? Ébresztő!
 GABI: Azt hittem, már sose jöttök. Mondhatom, egyszer még úgyis ráfaragtok a sok lógásra.
 NŐVÉR I: Ki mondta, hogy mondhatod?
 NŐVÉR II: Na nézd, a mi drága pultosnőnk! Te fogsz kitanítani, édesem? Egy pirinyót elkéstél, nem gondolod? A magad idejében kellett volna, drágám, nem gondolod?
 GABI: Már odabent is van egy.
 NŐVÉR III: Odabent? Ki engedte be vajon?
 LACOS: Mi.
 NŐVÉR III: Ti?!
 BÉLA: Mi.
 NŐVÉR II: Micsoda?
 LACOS: Konkrétan a Béla.
 NŐVÉR I: Ah! A Béla. A kisleányból nagyfőnök lett? *(Férfivendéghez)* Hé, hagyd már abba ezt a sípolást!

FÉRFIVENDÉG megrázza a fejét és füttyül tovább.

NŐVÉR I: Uram isten.

Hirtelen hallatszik a hangszóró bekapcsolása, kattogás, zúgás, és egy torok közörlése, krákogás.

Mindenki megmerevedik és elnémul, viszont a Férfivendég teljes erejét beleadva füttyül tovább.

NŐVÉR I: *(suttogva a Férfivendégre mondja)* Én ezt leütöm!

NŐVÉR II: *(ő is suttog)* Pszt! Csend legyen már!

NŐVÉR III: *(suttog)* ... hátha... hátha most...

Némán figyelik a hangszórót, még akkor is, hogy a zúgás egy kattanással abbamarad.

Csend van, állnak, csak a Férfivendég füttyülése hallatszik.

BÉLA: Na.

Senki nem mozdul.

BÉLA: *(ordítva)* Na!!!

Mindenki összerezzen.

NŐVÉR I: Jaj, de rám ijesztettél.

NŐVÉR II: Örület.

NŐVÉR I: Az.

NŐVÉR II: Téboly.

NŐVÉR I: Az.

NŐVÉR III: A téboly lakik az emberben.

NŐVÉR I: Az.

NŐVÉR III: A lélek mélyén van a lakása.

NŐVÉR I: Az.

GABI: Na, meddig akartok még itt szórakozni?

NŐVÉR I: *(megragadja a Férfivendéget)* Na, gyere, aranyom, kezdődik a multság. Irány az irány! Nagy buli, fürdés, mosakodás, tisztálkodás! Hallod a vízcsobogást?

A férfivendég nem hagyja abba a füttyülést, de megrázza a fejét.

NŐVÉR I: Persze, hogy nem hallod, mert sípolsz, bazdmeg.

NŐVÉR III: Nem kell félni a finom vizecskétől...

(A Férfivendég makacsul füttyül.)

BÉLA: *(Gabihoz)* Született pszichológus. Tudja, hogyan kell beszélni a vendégekkel mi?

A nővérek megragadják és valósággal felemelik a Férfivendéget, aki még most is embriótartásban kuporog és füttyül. Cipelni kezdik a kabinok felé.

LACOS: Hé! A ruhái!

NŐVÉR II: Ja, a ruhái. Na jó. *(elengedi a férfit, visszamegy a ruhákért.)* Kösz, aranyom. *(csókot lehel Lacos homlokára)* Köszike. *(visszalibeg a többiekhez)*

GABI: Büdös kurva.

NŐVÉR II: Hallom ám, drágám!

GABI: Halljad is. Ribanc. Ribanc-ribanc-ribanc-ribanc!

- BÉLA: Gabi, valamiből nekik is élni kell.
- GABI: Valamiből...Valamiből nekünk is. Nekünk is élnünk kellene. *(a Nővérek után kiált)* Hé!
- NŐVÉR I: Szóltál, drágaságom?
- GABI: Nem.
- NŐVÉR I: Akkor jó. *(eltűnnek az egyik kabinnál)*
- GABI, LACOS, BÉLA szótlanul állnak.*
- LACOS: Én...
- BÉLA: Mi van?
- LACOS: Elmegyek, kimosom a kismedencét.
- BÉLA: Miért, tegnap nem mostad ki?
- LACOS: Tegnap... nem tudom, mi volt tegnap. De most kimosom. Az most úgyis üres. Úgy értem, leszámítva a... mit is? A koszt. A falán. De azt meg lemosom. Lemosom és azzal kimosom. Jó?
- BÉLA: Jó.
- LACOS: Megyek. *(nem mozdul)*
- BÉLA: Na!
- LACOS: Jó, jó! *(kisiet)*
- BÉLA: *(még utána kiabál)* És rendesen! *(Gabihoz)* Nem bírom a lustaságot.
- GABI: Hát azt én se...
- BÉLA: Na, hol van akkor az a sonkásszemle? Egészen megéheztem ebben a nagy jövés-menésben.

A „Bejárat” felől alsógatyában, mezitláb elöttyog az Öreg vendég.

- ÖREG VENDÉG: Angyalka! Kérem!
- BÉLA: Hát ez? Mi a fene van?
- ÖREG VENDÉG: Kérem szépen, én csak várok... már át is öltöztem, de sehol senki... csak állok ott ...egyedül... teljesen egyedül...
- GABI: Papa, itt nem szoktak visszajönni... Erre nem is szabad.
- ÖREG VENDÉG: Tudom, angyalka, illetve nem tudom, de elhiszem...
- GABI: Ne angyalkázzon már itt nekem!
- ÖREG VENDÉG: Nem angyalkázom, angyalka. De mit csináljak? Ott várok, és nincsen semmi.

GABI: Mert itt olyan sok minden van, mi? Na, jöjjön, visszakisérem!
Biztosan várják már magát.

ÖREG VENDÉG: De én ... nekem nagyon jó lesz itt is...

BÉLA: Itt? Ne hülyéskedjen.

ÖREG VENDÉG: Hülyéskedtem? Észre se vettem.

GABI: *(megfogja és kényszeríti)* Jöjjön!

ÖREG VENDÉG: Várjon, elmesélek még valamit, jó?

BÉLA: Nem jó.

ÖREG VENDÉG: *(kétségbeesetten megint mesélni kezd, Bélának)* A kocsmában, ahová járok... na, volt ott egy férfi, olyan sovány, hogy mindenki csak Dundinak nevezte a környéken... és ennek a Dundinak volt az a szokása, hogy bejött a kocsmába, odaállt a pulthoz, nem ilyenhez, mint ez, hanem a csapospulthoz, és ... És miközben beszélt, a nyelvével tologatta ki, meg be a protézisét. De villámgyorsan ám! És amikor megivott két-három üveg sört, akkor már nem csak beszélt, de énekelt is, úgy hogy közben ki-be járt a protézis... így aztán gyakran jött vissza másnap délelőtt azzal, hogy a fogait kereste, mert valahová kirepültek a nagy éneklésben... És volt úgy, hogy két nap után, a kályha mögül kerültek elő, takarításkor, sőt, egyszer egy hétig hiába túrták fel az egész kocsmát, mert kiderül, hogy a fogak otthon heverték a nyúlketrec alatt...

BÉLA: Na, kár lett volna, ha ezt magában tartja, tata.

ÖREG VENDÉG: Kár, ugye? Tudok még rengeteg ilyen.

BÉLA: Inkább húzzon vissza a kabinokhoz. Vagy a medencéhez.

ÖREG VENDÉG: Miért?

BÉLA: Miért... jó kérdés. Miért. Hogy fürödjön.

ÖREG VENDÉG: Fürödjek.

GABI: *(valósággal hátracsavarja az Öreg karját, így vezeti maga előtt)*
Megyünk bulizni, Papa! Kezdhetsz örülni!

(Gabi és az Öreg vendég kimennek.)

BÉLA: *(körülnéz)* Miért. Jó kérdés. Miért. *(körbejár, kinyitja Lacos szekrényét, megnézi az oda rejtett szatyrokat, akkumulátorokat, nézi a mozdulatlan órát, a hangszórót, a műanyag ruháskosarat.*

Közben füttyörészget: “Szép vagy, gyönyörű vagy, Magyarország...”. Felvesz a földről egy elhullajtott nejlonszatyrot.

BÉLA: Lacos, bazdmeg! *(Valamit találva lehajol, eltűnik a pult mögött, még a fütty is abbamarad.)*

NŐVENDÉG I, szolidan öltözött, már hervadófényben lévő, szép vonású, ám a középkorúságába szürkült asszony jön be lassú, tétova léptekkel. Otthoni öltözék, viszont mezítláb. Nézi a néptelen fogadóteret, s már sarkon fordulna, amikor a pult mögül újra felhangzik Béla füttyülése.

NŐVENDÉG I: Bocsánat... Jó napot!

(A füttyülés elhallgat.)

NŐVENDÉG I: Elnézést kérek... én csak... én... van itt valaki? Hm... azt hittem... azt hittem van itt...

Béla felegyenesedik a pult mögül. Nővendég rémülten lép hátra.

BÉLA: Tessék.

NŐVENDÉG I: Bocsánat... nem tudtam, hogy itt van.

BÉLA: *(közelebb hajol)* Sírt. Miért sírt?

NŐVENDÉG I: Jaj, ennyire látszik? Hát... nem fontos. Fürödni jöttem. Már nem sírok.

BÉLA: Nem kell sírni. Nem érdemes. Csak akkor, ha jó.

NŐVENDÉG I: Otthon voltam, olyan egyedül, és gondoltam, hogy most már történnie kell valaminek... mindig vár az ember, hogy valami történik... talán egy jó fürdő, nem gondolja?

BÉLA: Nem gondolom. De gondolom.

NŐVENDÉG I: Maga olyan kedves.

BÉLA: Azt nem gondolom.

NŐVENDÉG I: De. Én látom. Én megismerem a kedves embereket.

BÉLA: Hát... akkor inkább mindjárt szólok itt valakinek.

NŐVENDÉG I: Szép itt, maguknál.

BÉLA: Szép? Ezt még senki nem mondta.

NŐVENDÉG I: Otthon a házukhoz kert is van, tudja? Ott is szép... *(körülnéz)* Csak másképpen szép. Ne haragudjon.

BÉLA: Haragudni? Én? Ahhoz több kell.

NŐVENDÉG I: És a bejárattal szemközt egy nagy, göcsörtös körtefa, télre érő körtékkal, a fa tövében meg egy betonpad, a mi padunk, fagerendás, zöldre mohosodott betonpad, amire már évek óta soha nem sütött a Nap...

BÉLA: Lenyűgöző. Mindjárt én is elsírom magam, és akkor már ketten zokogunk. Mert az is szép. A közös sírás.

NŐVENDÉG I: Bántani akar?

BÉLA: *(megrázza a fejét)* Felesleges.

NŐVENDÉG I: Négyen laktunk a házban, négy nő, azóta, hogy az autóbalesetben Apa... Szóval négyen. Klára, az anya, és az ő három lánya: Ágnes, Júlia és Kisklára. És éppen négy évvel a baleset után Ágnes, a legidősebb lány a hármas buszon megismerkedett egy férfival, Gábor, így hívták. Szakállas volt, mérnök, mintha folyton valami finom gépolaj szaga lengené körül, az izmai, a vállalai is akár az acél... Amikor beköltözött a házba, Ágnesé és Gáboré lett a hátsó kertre néző, középső szoba. Gábor szúnyoghálót szerelt az ablakra, polcot ácsolt Ágnes könyveinek. És mire sor került az esküvőre, újramázolta a bejárati ajtót, és egy drótkefével lecsiszolta az utcai kerítést is... Lefűrészelte a körtefa egy ágát, hogy a betonpadot is érje a Nap. A rozsdától még az esküvőn is olyan volt a keze, mintha vérbe mártotta volna.

BÉLA: Vérbe. Ez tetszik. Vérbe.

NŐVENDÉG I: Esténként, ha futballmeccs volt, Gábor bekapcsolta a tévét, és meccset néztek, amit azelőtt soha. És ha Gábor ott, a kanapén aludt el, betakargatták, és hagyták, csak Ágnes vezette be éjfél tájt a hálóba a félálomban botorkáló férfit.

BÉLA: Na, ilyenről már hallottam. Helyben vagyunk.

NŐVENDÉG I: Hogy? Ezt nem értem.

BÉLA: Nem baj. Majd később.

NŐVENDÉG I: Hogy Gábor és Júlia mikor kerültek egymáshoz közelebb, azt eleinte senki nem vette észre, talán még ő maguk sem. Tavasszal, ha Ágnes éppen fáradt volt, vagy a másnap ebédet főzte már, megessett, hogy Gábor és Júlia kettesben mentek el moziba;

csendesek voltak, mint két testvér. Gábor szerint a három nővér illata olyan volt, mintha a sarki Közért tisztítószeres pultja mellé valaki egy hatalmas csokor virágot állított volna... és most ez a két illat, a tisztaság szaga és a virágok lehelete folyton összekeveredne... És azt is hozzátette, hogy ebben a csokorban Júlia illata a legerősebb.

BÉLA: Én már nem is tudom, milyen régóta nem érzek szagokat...

Mondjuk itt nem is könnyű.

NŐVENDÉG I: Tessék?

BÉLA: Nem érdekes. Csupa fül vagyok.

NŐVENDÉG I: Gábor és Júlia ablaka a körtefára és a kerti padra nézett. Gábor szünyoghálót szerelt, befejezte az újból bebarant kerítés drótkéfézését. Júlia képtelen volt visszafojtani az öröm pillanataiban feltörő apró sikolyait, másnap reggel piros arccal lépett a konyhába, került a többiek tekintetét. Akkortól egy kispárnát tartott az ágyában, egy kispárnát, aminek a fogával szagatta a csücskeit. Ősszel terhesség gyanújával került kórházba, megsoványodva jött haza. Gábor úgy bánt vele, mint egy nagybeteggel. Mire leesett az első hó, Júlia díszhuzatot hímzett a kispárnájára, a bevetett ágy fejéhez támasztotta a takaró fölé. Karácsony előtt Gábor és Klára, vagyis anya együtt mentek el ajándékokat vásárolni. Kitalálták azt is, hogy az egész kertet feldíszítik: lampionokat és villanyfűzért vettek. Gábor leborotválta a szakállát, reggelente füttyörészve szappanozta az arcát a fürdőszobában. A lányok úgy bontogatták az ajándékokat a szentestén, mint a gyerekek, Gábor és Klára pedig mosolyogva nézte őket. Latyakos volt már a kert, amikor Gábor átköltözött Klára szobájába. A válókeresetet is akkor adták be az Ágnessel kötött házasság felbontására. A körtefa soha nem látott hevességgel virágzott, Gábor új deszkát hozott a kerti padra, s egy facsemetét is, hogy idővel túlnője majd a régi fát. Nyár elején Gábor elvitte az autót, s Bécsbe kezdett járni, vásárló utakra. Magához vette a megtakarított pénzt, s a könnyebb elszámolás végett maga mellé ültette Kisklárát is, aki akkor érettségizett. A

negyedik útjukról nem jöttek haza: Triesztből írt egy levelet Kisklári, hogy szeretik egymást, mindig is szerették. Elfogyott a pénzük, az autót is eladták, de mindez nem számít, mert boldogok. Novemberre járt már, amikor Kisklári hazaérkezett. Elmondta, hogy a terveik szerint Ausztráliába utaztak volna, csak hogy egy reggelen Gábor eltűnt a szállásról, s magával vitte mind a két bőröndjüket. Egy hétig várt rá, aztán hazautazott.

BÉLA: Szép hosszú történet. Elég is már.

NŐVENDÉG I: Tavasszal, egy hajnalban az öreg körtefa kifordult a helyéről: a legvastagabb ág éppen a kerti pad deszkáját zúzta szét. És amikor a munkások korongokra fűrészelték az öreg körte testét, látszott, hogy a belseje még ép és egészséges, csak a gyökerek haltak el.

BÉLA: Mondom: elég!

NŐVENDÉG I: A Gábor a nyár végén írt egy levelet, Ausztráliából. Arról írt, hogy jól érzi magát, pedig elfogyott a pénze, ha esetleg tudnának küldeni neki egy kis segítséget... Különben jól van, csak az ottani alkonyatokban sokszor eszébe jut egy illat, nem is lehet elfeledni, olyan, mintha a sarki közért tisztítószeres pultja mellé valaki egy nagy csokor virágot állított volna...

BÉLA: Le vagyok nyugözve. Na. Azt hittem, már sose fejezi be. *(nézi a nőt)* Így ránézésre...maga a Júlia, mi?

Nővendég sírni kezd.

BÉLA: Helyben vagyunk. Még most is sajnálja?

NŐVENDÉG I: Félek.

BÉLA: Mit csinál?

NŐVENDÉG I: Reménykedek.

BÉLA: Marhaság. A legtöbb ember úgy szopogatja a reményt, mint a savanyúcukrot, aztán meg egyszeriben rájön, hogy csak szart eszik.

A Nővendég megint sírni kezd.

BÉLA: Ez például határozottan szar.

Visszajön Lacos.

LACOS: Hú, kifsőnök, bazdmeg. Esküszöm, teljesen átizzadtam. A munkától. Kívül is víz, belül is víz.

- BÉLA: Milyen víz?
- LACOS: Az embernek a többsége víz... éppen úgy, mint a Földnek. Sőt. Még a föld és a víz aránya is éppen annyi, mint az emberben a víz aránya. Lehet ez véletlen? Nem lehet. Na ugye. Újabb bizonyíték, kérem szépen. Tiszta víz. Ha nem tiszta, vidd vissza. *(meglátja a síró nőt)* Sír. Az is víz. Mit csináltál vele, Bélám?
- BÉLA: Maga csinálta magával. Szerelmes.
- LACOS: Hihetetlen, hogy odáig vannak ezzel a szerelemmel. Béla, te tudad, hogy a madárfajok kilencven százaléka monogám?
- BÉLA: Minek a micsodája mit csinál?
- LACOS: Azért jó, hogy van, amiben hasonlítunk a madarakra, nem? Ha már szárnyunk úgyszólván.
- BÉLA: Hülye vagy.
- LACOS: Igen, ezt mondták már mások is.
- BÉLA: Nem is értem, hogy miért.
- LACOS: A szerelem meg éppen olyan, mint a szesz: minél tehetetlenebb és részegebb az ember, annál erősebbnek és ravaszabbnak hiszi magát.
- BÉLA: Tényleg hülye vagy.
- LACOS: Várjál: a szerelem nem más, mint önmagunknak felnagyított másának szeretése a másik szemével. Na, mit szólsz
- BÉLA: Nem hagyod abba?
- LACOS: Manapság annyira unatkoznak az emberek, hogy mindenhová művészeket tesznek. Csak lépsz egyet, és máris valami művész van a lábad alatt.
- BÉLA: Leütlek, bazmeg, megfojtalak, és aztán élve eltemetlek.
- NŐVENDÉG I: *(áhitattal)* Nahát... milyen okos ember...maga biztosan filozófus... vagy költő... költő, ugye?
- BÉLA: Te akartad. De legalább abbahagyta a bögést.
- LACOS: Igyon, aranyom egy kávé. Ne sírjon. Egy jó kávé az mindig segít.
- NŐVENDÉG I: Nem kérek. Nem kell kávé. Inkább beszéljen még, az olyan jó. Az olyan megnyugtató. A szavai segítenek.

LACOS: Az evés is segít. Sőt. Csak az segít igazán. Amint odabent van a kaja, már nem lehet baj. Van itt például sonkászsömle, originál, csak ajánlhatom.

NŐVENDÉG I: Köszönöm, nem kell... nekem belül kell...

LACOS: Az evés is belül van. Belül minden ember szép. Gondolt már erre?

NŐVENDÉG I: Őszintén szólva... nem. Nem is értem. A lelkükre gondol?

LACOS: Soha. Csak a testre. Én csak a testtel foglalkozom. Tudja, ez itt egy fürdő. Közfürdő. Városi közfürdő.

NŐVENDÉG I: Ó, hogyan... látom.

A kabinok felől visszajön Nővér I.

NŐVÉR I: Halihó! Olyan rossz érzésem van. Valami rossz fog itt történni, azt érzem. *(körbeszimatol)* Milyen bűdös van itt! Olyan rothadásos. Történt valami? *(Nővendégre)* Hát ez?

LACOS: Szerintem nem ez bűdös. *(megszagolja a Nővendéget)* Sőt.

BÉLA: Ez szerelmes.

NŐVÉR I: Ó, az szép dolog. A legszebb.

NŐVENDÉG I: Ugye? Ugye maga is így gondolja?

NŐVÉR I: Teljes mértékben. Ezen éppen én is szoktam gondolkodni. Hogy a töcskölés is jó, de a szerelem még jobb.

NŐVENDÉG: Elnézést... azt hiszem rosszul értettem.

NŐVÉR I: Mondom: a szerelem még jobb.

NŐVENDÉG: Igen... én a másikat nem értettem. Azt a... töcskölést. Már bocsánat.

BÉLA: Na ugye. Ezt mondtam.

NŐVÉR I: Jöjjön, fürödjön egyet, az majd segít. Meg ha nem segít, akkor is.

NŐVENDÉG I: Köszönöm.

NŐVÉR I: A szerelem éppen olyan, mint a szesz: minél tehetetlenebb és részegebb az ember, annál erősebbnek és ravaszabbnak hiszi magát.

NŐVENDÉG I: Érdekes, ezt már hallottam valahol.

NŐVÉR I: Ez is azt mutatja, hogy igaz. Holmija van?

NŐVENDÉG I: Csak én. *(elindul a kabinok felé)*

NŐVÉR I: Ne arra! Erre a másik irányba jöjjön!

BÉLA: Biztos vagy ebben?

NŐVÉR I: Biztos? Semmi nem biztos. Bíz rád, hogy mi a biztos, jó?
 LACOS: És mi van a rossz érzéssel?
 NŐVÉR I: Az is biztos. Az a legbiztosabb.
 NŐVENDÉG I: Ott megyünk ki?
 NŐVÉR I: Ott megyünk be. Ne aggódjon, aranyom, minden kijárat egyúttal valaminek a bejárata is.

A kabinok felől sietve visszajön Gabi.

GABI: Jön! Jön! Megjött!
 LACOS: Rosszul vagy, Gabi?
 GABI: Hülye vagy.
 LACOS: Szóval nem. Akkor jó.
 TIBCSI: *(kintről kiabál)* Jó reggelt! *(bejön, középkorúnál már idősebb férfi, ragyogva, frissen, utcai ruhában, fényes cipőben)* Na, együtt vagyunk? Ilyen hajnal, aztán máris mindenki együtt? A munka dandárja!
 GABI: Tibcsi!
 TIBCSI: Tudom, én vagyok az.
 LACOS: Jó reggelt, Tibcsi úr!
 BÉLA: Szevasz, Tibcsikém!
 NŐVÉR I: Főnök!
 TIBCSI: Jó kávézag! Ezt már szeretem!
 LACOS: Hozom. Három cukor, sok tej?
 TIBCSI: És tempó, Lacoskám, tempó.
 LACOS *(a kabinjához szalad, tevékenykedik, tölti a kávé)* Máris, főnök!
(hangosan énekl) Máris, főnök, máris, főnök, máris, főnök...
 TIBCSI: *(Nézi Lacost, aztán Bélához)* Ez hülye?
 BÉLA: Tudod, hogy igen. Mondjak viccet?
(Tibcsi nagyvonalúan legyint.)
 BÉLA: Miért viszi a család magával szavazáskor az anyózt?
(Senki nem válaszol, Lacos énekel tovább.)
 BÉLA: Hogy szokja az urnát... *(erőltetetten röhög)* Kurva jó, nem?
 GABI: De. Hihetetlenül jó.
 LACOS: *(hozza a kávé, s vele együtt egy féldecis pálinkás üveget is)*
 Bocs, főnök, már itt is vagyok...

TIBCSI: Kösz, öcsi. *(behajtja előbb a pálinkát, aztán a kávé)* Brrr... Vérré válik! *(cinkosan)* Ami azt illeti, kell is a tegnapi éjszaka után... Ezek a nők...

BÉLA: *(a Nővendégre és a Nővérre néz)* Ezek?

TIBCSI: Nem ezek. Azok. Másikok. Kiszívják az emberből még a velőt is... *(Bélához)* Érted, kisfiam, hogyan mondom...

A többiek cinkosan, hálásan röhögnek.

BÉLA: Aaaaa...

TIBCSI: *(széttárja a karját)* Úriemberek! Nem beszélnek! Tudod!

BÉLA: Ne csináld már, főnök!

TIBCSI: Cipzár a számon! *(bizalmasan)* Különben is, ha elkezdeném mesélni... *(hangosan)* Na, lássunk munkához! Öcsi, itt a kulcsom! *(hosszú zsinóron lógó kabinkulcsot nyújt Lacosnak)*

LACOS *(a kezében a pálinkáspohár, a kávéspohár, átveszi a kulcsot is)*
Kösz, főnök! *(körülnéz, segítséget keresve, de senki nem mozdul)*
Kösz, főnök! *(a saját kabinjához siet, lerakja a poharakat, majd az 1. kabint nyitja ki Tibcsi kulcsával, és egy ragyogóan tiszta fehér trikót, fehér nadrágot, fehér papucsot vesz elő, persze mindegyiken az ismert felirat)*

TIBCSI: No, de sok az idő már... Lassú munka ritkán jó.

LACOS: Itt van. Izé... itt vagyok.

TIBCSI: Előbb az inget. *(oldalra nyújtja a kezét, várva, hogy átöltöztessék)*

GABI: Segíték! *(kigombolja Tibcsi ingét, szépen lehúzza róla, majd átveszi Lacostól a fehér trikót és feladja a férfira. Aztán megoldja Tibcsi övét és lehúzza a nadrág cipzárját, így Tibcsi nadrágja lecsúszik a bokájára.)*

TIBCSI: És a cipő?

GABI: Ó, bocsika! *(leguggol Tibcsi elé és kifűzi a cipőit, majd kibújtatja mindkét lábát a cipőkből, és így, guggolva húzza le a férfiról a nadrágot is.)* Majdnem elfelejtettem.

TIBCSI *(trikó, alsógatya, zokni – int Lacosnak, a nadrágra mutatva)* Na!

LACOS: Igenis! *(nyújtja Gabi felé a nadrágot, ketten kétfelől fogják, oldalról, segítik, hogy Tibcsi belelépjen, majd Lacos odahelyezi a két fehér papucsot is)*

- TIBCSI: Milyen napunk van ma? Fürdés, gőz, satöbbi? Dögök?
- BÉLA: Ajjaj, már volt is itt egy... Nem is egy... három.
- TIBCSI: Na! Ennyire sietős? És milyen volt?
- GABI: Nulla.
- LACOS: Hulla.
- GABI: Hülye.
- BÉLA: Még igazán visszapofázni se mert. Nyugdijas. Nem volt benne semmi élvezet.
- GABI: Naná, ezek az öregek megtanulták még, hogy mi a tisztesség!
- NŐVÉR I: Azért, mert megtanították őket. Őket még igen.
- BÉLA: Ja. *(a Nővendégre)* Meg itt is egy.
- TIBCSI: Nocsak! Elmenőben?
- NŐVENDÉG I: Igen, kérem... most jöttem... illetve nem is jöttem, csak itt vagyok... hogy is mondjam... fürdök egyet és... és megyek is már...
- TIBCSI: Megy. Na ja. *(Nővér I-hez)* Megcsinálod?
- NŐVÉR I: Hát persze, főnök. Éppen indultunk.
- TIBCSI: Csak ügyesen. *(sóhajt)* Bezzeg régen...!
- BÉLA: Régen ügyesebbek voltak?
- TIBCSI: Kik?
- BÉLA: Ezek. A nővérek.
- TIBCSI: Régen mindeki ügyesebb volt. Régen... az régen volt. Lacos, te még emlékszel, milyen volt régen, ugye?
- LACOS: Én? Hát ha akarod, főnök, akkor igen.
- TIBCSI: Hű, micsoda multság volt az élet! Elhiszitek?
- BÉLA: Csak ha te mondod.
- TIBCSI: És nem csak ám... de mindenhol. A város is... meg az ország is...
- GABI: Meg te is...
- TIBCSI: Tessék?
- GABI: Meg mi is. Ezt mondtam..
- TIBCSI: Ja, mi is. Te például... *(méregeti)* Na mindegy. Kicsit elengeded Magad mostanában, nem?
- GABI: Tibcsi....

- TIBCSI: Mindegy... legalább van mibe kapaszkodni. Volt például a csótányfuttatás... meséltem már?
- GABI: Hát...
- BÉLA: Mintha már... mintha....
- TIBCSI: Most meséltem vagy nem meséltem?
- LACOS: Nem mesélted, főnök.
- TIBCSI: Na ugye.
- LACOS: Na ugye.
- TIBCSI: Mire elment a nap... és volt már sok vendég, akkor összeszedtük a csótányokat... rengeteg csótány volt akkoriban, tudjátok?
- GABI: Ne mondd! Elképzelni se tudom.
- TIBCSI: Összeszedtük őket, és mindegyiknek adtunk egy nevet. Illetve nem is nevet, hanem a vendégekről, akik aznap voltak... szóval őrölük neveztük el... és leborítottuk pohárral... így... egy vonalba, aztán egyszerre lekapni róluk a fedőt, és nyomás!!! Csótányfuttatás!!! *(mutatja)* Hajrá! Húzz bele! Phú! Azok voltak ám a versenyek! És fogadtunk is rájuk, pénzzel!
- BÉLA: Hát ez baromi jó lehetett.
- LACOS: Ja. Baromi. Nagyon baromi.
- TIBCSI: Mi van?
- BÉLA: Semmi.
- TIBCSI: Nem bírom a szemtelenséget. *(Nővér I-hez)* Neked nincsen dolgod?
- NŐVÉR I: De van. Bocsánat. Már megyünk.
- TIBCSI: Baromi. Hm. A lustaságot se bírom. Komolyan mondom, ha jól belegondolok, én csak magamat bírom.
- (Nővér I. karonfogja a Nővendéget és kimennek
Amint kilépnek, kattogni kezd a hangszóró a falon, majd kialszik, felgyullad és újra kialszik a világítás. Sötét van.)*
- LACOS: Na tessék, főnök, ma már harmadszor.
- TIBCSI: Mi harmadszor?
- LACOS: Mondom, ma már harmadszor szarik be. A villany. Vagy negyedszer? Nem is emlékszem. Biztos ez a hülye rendszer.
- TIBCSI: Te csak ne piszkáld a rendszert.

- BÉLA: Az igazgatóságot meg főleg ne.
- LACOS: ...de hát... csak mert állandóan elromlik...
- TIBCSI: Hülyeséget beszélsz. A rendszer nem tud elromlani. Ha elromlana, akkor mi nem lennénk itt, világos?
- LACOS: Nem igazán.
- TIBCSI: Változni, átalakulni, formálódni... azt igen. Esetleg. Állandóság a változásban. Mond ez neked valamit?
- LACOS: Mondjon?
- TIBCSI: De elromlani azt nem. Azt nem tud.
- LACOS: Azt nem?
- Végül felgyullad újra a neon.*
- TIBCSI: Na látod. Mert ha azt gondolod, hogy elromlott... és már talán azt látod... hogy most, akkor most változik? ... akkor mire körülnéznél, már rájössz, hogy milyen hülye vagy... hiszen az a változás is maga a rendszer.... Az, ami más, az onnantól már nem más, fogtad? Onnantól, meg addig is, az maga a rendszer, fogtad?
- LACOS: Hát, igyekszem, főnök... csak nem nagyon megy. Te, Béla?
- BÉLA: Engem hagyjál. Főnök, azért valami javítás nem ártana...
- TIBCSI: Javítás az folyton van. Például az, hogy itt vagyunk és beszélünk, az is javítás.
- BÉLA: Gondolod?
- TIBCSI: Tudom.
- TIBCSI: Figyeljetek. Mesélek valamit, csak hogy okosodjatok. Figyeltek?
- BÉLA: Igen.
- LACOS: Naná, főnök. A fülemen nézek kifelé.
- GABI: Mondjad, Tibcsi, mondjad.
- TIBCSI: Rövid kék nadrágom volt, kantárral. Meg olyan magas szárú cipőm, fekete-fehér. Lakkos.
- GABI: Ezt akartad mondani?
- TIBCSI: Mindig kinéztem az ablakon, aztán meg már kint voltam a fű szélén a padnál. Állandóan tele volt hangyákkal. A hangyákat nagyon szerettem. Leguggoltam hozzájuk, néztem őket egészen közelről, a fejüket, a lábaikat. Hogy milyen kicsik és ügyesek... Aztán meg egyenként a betonhoz nyomkodtam őket, gyorsan,

hogy észre se vették... Egyik pillanatban még másztak, siettek valami morzsa után, a másik pillanatban meg már nem is voltak, csak valami savanykás szag a mutatóujjamon... És tudjátok miért?

BÉLA: Hát... mert szétnyomtam őket, nem?

TIBCSI: Mert jót akartam nekik, te hülye. Mert ha az egyik pillanatban vannak és nem sejtjenek semmit, a másikban meg már nincsenek és nincsen nekik a világ se... értitek? És fáj már a mutatóujjam, de én csak nyomkodtam őket, mert jót akartam neki...

GABI: Te egy angyal vagy.

TIBCSI: Tudom. Ezért bírom magamat. Szóval, mi a bajod a rendszerrel, Lacos?

LACOS: Ha most így belegondolok, akkor igazán semmi.

Visszajön a II és III Nővér. Már a belépéstől izgatottan kiabálnak.

NŐVÉR II/ NŐVÉR III: Főnök, főnök!

TIBCSI: Tündérek.

LACOS: Angyalok.

NŐVÉR II: Főnök, gáz van!

TIBCSI: Ne izléstelenkedj! Nincsen gáz, csak bűdös.

NŐVÉR III: Baj van. Nagy.

TIBCSI: Na?

Csend, hallgatás.

BÉLA: Na!!!

A Nővérek rémülten összehúzzák magukat.

NŐVÉR II: Baj.

NŐVÉR III: Nagy.

TIBCSI: Galambocskáim... egy icipicit részletesebben... lehet azt?

NŐVÉR II: Ellenőr.

NŐVÉR III: Tisztaság.

NŐVÉR II: Rend.

NŐVÉR III: Fegyelem.

NŐVÉR II: Bukta. Büntetés.

NŐVÉR III: Elszámoltatás.

TIBCSI: Mi van?!

A Nővérek hallgatnak, összehúzzák magukat.

- BÉLA: Na!!!
- NŐVÉR II: Ellenőr jön a fürdőbe.
- NŐVÉR III: Vagy ellenőrök.
- NŐVÉR II: Jönnek.
- NŐVÉR III: Mert akkor az többes szám.
- LACOS: Ide? Honnan?
- NŐVÉR II: Hát... Honnan?
- NŐVÉR III: Föntről.
- NŐVÉR II: Lentről.
- NŐVÉR III: Mindenhonnan.
- NŐVÉR II: Vizsgálat lesz. Tisztasági meg minden.
- NŐVÉR III: Meg esetleg bezárás.
- TIBCSI: Na, ezt meg ki mondta?
- NŐVÉR II: Az ellenőrzést?
- TIBCSI: A bezárást.
- NŐVÉR III: Azt senki.
- TIBCSI: Na ugye.
- NŐVÉR II: Mi mondtuk.
- TIBCSI: Nem kell beszarni.
- LACOS: Hát főleg, ha tisztasági vizsgálat is lesz.
- GABI: Hülye.
- LACOS: Tudom.
- BÉLA: De...
- TIBCSI: Ha?
- BÉLA: De minek?
- TIBCSI: Mit minek?
- BÉLA: Az ellenőrzést.
- GABI: Ez is hülye.
- LACOS: Szevasz, Bélám.
- BÉLA: Hagyjál, barom. Azt kérdezem, ki küldheti őket? *(a Nővérekre)*
Nem őket, hanem az Ellenőröket.
- GABI: Vagy őt. Ha egyen vannak. Lesznek. Egyes szám.
- TIBCSI: Hogyhogy ki? Az Igazgató. Az Igazgatóság.

BÉLA: Az Igazgató? Ság?!

TIBCSI: Például.

LACOS: Az Igazgatóság.

NŐVÉREK: Az Igazgatóság.

BÉLA: De hát annak nincsen is semmi értelme.

LACOS: Az Igazgatóságnak?

BÉLA: Annak, hogy az Igazgatóság Ellenőröket küldjön. Amikor (*rábök a hangszóróra*) úgyis mindent tudnak.

GABI: Látnak is, meg hallanak is.

NŐVÉR II: Ez igaz.

NŐVÉR III: Látnak is, meg hallanak is.

NŐVÉR II: Mégis küldenek.

NŐVÉR III: Mégis.

NŐVÉR II: Nincsen semmi értelme.

NŐVÉR III: Semmi. Értelme sincs.

TIBCSI: (*töprengve*) És mi van, ha nem is ők?

BÉLA: Nem is kik?

TIBCSI: Ha például felettük is van egy... egy még másik... értitek?

LACOS: Egy másik Igazgató?

TIBCSI: Aha. Vagy ság. Igazgatóság.

LACOS: Hű. Ha.

NŐVÉR II: Felettük?

NŐVÉR III: Alattuk?

BÉLA: Ezt elfeledtük.

NŐVÉR II: (*sírós hangon*) És most bezárás lesz?

NŐVÉR III: Büntetés?

TIBCSI: Nyugi. Még meg se jöttek. Nyugi.

NŐVÉR II: Milyen jó, hogy te itt vagy, Tibcsi...Úgy értem, nekünk.

GABI: Ne nyaljál, tudjuk, hogyan érted.

LACOS: Most mi lesz, főnök?

TIBCSI: Nem lesz bezárás, nyugi.

LACOS: Nem lesz?

TIBCSI: Olyan nincsen, hogy bezárás legyen.

BÉLA: Nincsen?!

- NŐVÉR II: *(áhitattal)* Főnök!
- NŐVÉR III: *(hozzásímul)* Tibcsi...
- TIBCSI: Nyuszikám, most ne.
- GABI: Kopjál onnan, jó?
- NŐVÉR III: Csak barátságból volt.
- GABI: Csak ne. Barátságból se.
- LACOS: De akkor mi lesz?
- NŐVÉR III: A töcskölés helyett?
- LACOS: Marha. Az ellenőrzéssel.
- TIBCSI: Semmi se lesz.
- LACOS: Azért azt én nem szeretném... Inkább, ha lehet, legyen valami...
- TIBCSI: Nem úgy, te hülye.
- LACOS: Azért csak legyen, ha lehet.
- TIBCSI: *(tétován)* Hát mondjuk... ha már vizsgálat... meg büntetés... egy-két csere...
- BÉLA: Csere?!
- TIBCSI: Egy-két.
- NŐVÉR II: Egy?
- NŐVÉR III: Két?
- TIBCSI: Ja. Mondjuk.
- LACOS: Mármit hogy... mit cserélnék?
- TIBCSI: Mármit hogy nem mit, hanem például kit. Világos?
- BÉLA: Nem igazán.
- GABI: Azt mondod... hogy?
- TIBCSI: Én nem mondok semmit.
- GABI: Semmit?
- TIBCSI: Például.
- GABI: Hogy... hogy innen? Hogyközülünk?
- TIBCSI: Akár.
- BÉLA: *(körülvizslat)* De hát akkor az... akkor az most mennyi?
- (A bejárat felől tétova, bizonytalan léptekkel bejön LACIKA. Még szinte pattanásos kamasz, éppen csak nem gyerek, vékonycsontú, zavartnak tűnő fiú, a kezében ócska nejlonszatyor.)*
- LACIKA: Jó napot kívánok! Csókolom.

TIBCSI: Mi mennyi?
 BÉLA: A csere. A kasza. A káló.
 LACIKA: Csókolom.
 TIBCSI: Mi az, hogy mennyi? Semennyi.
 BÉLA: De hát az előbb...
 TIBCSI: Azt nem lehet megmondani. Én is csak úgy... mondtam. Semennyi.
 LACIKA: Bocsánatot kérek... én nem akarok zavarni...
 TIBCSI: Ez meg ki a faszom?
 NŐVÉR II: Az biztos nem.
 GABI: Te csak tudod.
 LACOS: Már megint egy! Én mindig mondom, hogy soha nem lesz vége...
 Micsoda nap...
 BÉLA: Ezekről nincsen nyugalom.
 TIBCSI: Mi kell, kispajtás?
 LACIKA: Kérem szépen, én csak...
 TIBCSI: Nem kell kérni, a tündérek úgyis elintézik... ugye, angyalkáim?
 NŐVÉR II: Jaj, Tibcsi, éppen most?
 NŐVÉR III: Most jöttünk vissza.
 TIBCSI: Nincsen panaszkodás. Ez nem szakszervezeti gyűlés.
 BÉLA: *(körüljárja Lacikát)* Hát... nem egy vonzó darab...
 TIBCSI: *(ő is felméri a fiút)* Giliszta.
 LACIKA: Úgy tetszik érteni... hogy én?
 TIBCSI: Nem tetszik, de mit csináljak. *(a többiekhez)* Rothadó gilisztákkal megtömött giliszták. *(Nővér II.-hez)* Megcsinálod?
 NŐVÉR II: Na de Tibcsi, miért pont én?
 TIBCSI: Na de?
 NŐVÉR III: Ne ellenkezz, édesem. A munka, az munka.
 NŐVÉR II: Akkor csináld meg te!
 TIBCSI: Na.
 BÉLA: Na!!!
 LACOS: *(Lacikához)* Vetközz le, fiam!
 LACIKA: Mit tetszett mondani?
 LACOS: Vetközz le. Igyekezz!
 LACIKA: Hogy... itt?

LACOS: Nem. Otthon. Mit gondoltál?

LACIKA: De hát... *(a Nővérek felé bökö)* Elöttük?

TIBCSI: Elöttünk. Láttak már olyat. Meg olyanabbat is.

NŐVÉR II: Meg legolyanabbat is.

LACIKA: De én... nem szeretnék...

BÉLA: Nem is azért. Senki nem szeretné.

NŐVÉR II: Mi se.

NŐVÉR III: Semmise.

LACIKA: Muszáj?

TIBCSI: Még muszájabb. Igyekezz!

LACIKA: De hát én...

TIBCSI: *(hirtelen, teljesen artikulálatlanul, ordítva)* Vetközz már!!! *(a többiekhez, csendesebben)* Hú, bazdmeg. Úgy látszik, ettől az ellenőr-ügytől mégis ideges lettem egy kicsit...

GABI: Úgy látszik.

NŐVÉR II: Majd mi megnyugtattunk, főnök.

GABI: Te csak magadat nyugtassad, jó?

NŐVÉR III: Milyen irigy vagy ma, Gabi!

LACIKA: De, csókolom, én csak azért jöttem, úgy értem, jöttem éppen, és...

TIBCSI: Egyszer még elhányom magam...

LACOS: Képzeld főnök... éppen egy ilyen meséltem én is... az előbb. Te mitől akarsz hányni?

TIBCSI: Attól, hogy ezek az emberek milyen magabiztosan viselik az életet.

LACOS: Attól? Aha. Hát akkor ez másik történet.

TIBCSI: Folyton csak szaporodnak ebben a városban... nyakló nélkül sokszorozzák meg önmagukat... pedig már így is túl sok van... *(Lacikának)* Na, ne húzd az időt!

Lacika lassan vetközni kezd. A többiek nem is nézik, elfordulnak tőle.

LACOS: Hát ezt mondtam én is az előbb!

TIBCSI: Mit?

LACOS: Ezt a túl sokat. Az emberekre.

TIBCSI: Kuss.

Lacika már alsógatyában áll mellettük.

- LACIKA: Azt hiszem... készen vagyok. Vagy ezt is?
- NŐVÉR III: Nyugalom. *(Nővér II-höz)* Na, megcsinálod?
- NŐVÉR II: Piha. *(megfogja Lacika karját, indulna vele kifelé)* Gyere, öcsi!
- LACIKA: De én... egy pillanat! Kérem szépen!
- BÉLA: Ez is kezdi. Egy se bír nyugodtan. Miért nem bírják nyugodtan?
- GABI: Nyomás fürdeni.
- LACIKA: *(csaknem sírósan)* De én nem fürdeni! Nekem papírom van...!
- LACOS: Papírod? Az ide nem kell. Fésű meg szappan, az esetleg. Papír az nem.
- TIBCSI: Nekem meg olyan papírom van, hogy innen mindjárt mindenkit elvisznek. *(röhög)*
- BÉLA: Ez kurva ó volt, főnök, nagyon jó.
- TIBCSI: Ne nyalj.
- BÉLA: Nem nyalás, hanem ami igaz, az igaz.
- TIBCSI: Az más. Akkor jó.
- LACIKA: Papír!!!
- LACOS: Milyen papír?
- LACIKA: Pecsétes.
- GABI: Pecsét?
- LACIKA: Igen... Hogy... hogy dolgozni jöttem...
- TIBCSI: Micsoda?
- LACIKA: Segéd... fürdőssegéd... én.
- LACOS: Hol az a papír?
- TIBCSI: Ilyen papír nincs is.
- LACIKA: De van, kérem szépen... de van. *(Izgatottan előkeresi a levetett holmiját feldúlva.)* Tessék.
- TIBCSI: *(olvassa)* Lacika?!
- LACIKA: Az én vagyok.
- BÉLA: Ki írta, főnök?
- TIBCSI: Hármat találhatsz. Pecsétes.
- LACOS: Hármat?
- TIBCSI: Hülye.
- LACOS: Tudom.
- TIBCSI: És akkor... ezt miért nem mondtad, te kis pöcs?

- LACIKA: Én akartam... szerettem volna... csak... ez a kiabálás... meg itt minden...
- TIBCSI: Szórakozol?
- LACIKA: Ezt nem mondanám. Ezt egyáltalán nem mondanám.
- BÉLA: Segéd?!
- LACIKA: Fürdőssegéd.
- BÉLA: Hát az mi a szar?
- TIBCSI: Az. Pontosan az.
- NŐVÉR II: Te most érted, mi van?
- NŐVÉR III: Miért pont én?
- NŐVÉR II: Az igaz.
- TIBCSI: Hú bazdmeg. Lacos, adj neki ruhát!
- LACOS: Igen, főnök! *(A pult mögül előrúgja a szennyesruhás kosarat, belemarkol, odadob a fiú elé egy nadrágot és egy trikót.)* Válogathatsz.
- LACIKA: Köszönöm! *(villámgyorsan felöltözik, lóg rajta minden)* Úgy megijedtem...
- GABI: Megijedtél...
- LACIKA: *(hálásan)* Igen... de most akkor már... most akkor már én is olyan... a fürdőhöz...
- TIBCSI: Azért ezt még majd megnézzük. Mert amúgy éppen átalakítás előtt vagyunk. Létszámleépítésben.
- BÉLA: *(Tibcsihez)* Főnök! És mit fog ez itt csinálni?
- TIBCSI: Mit tudom én! Amit mi.
- BÉLA: Amit mi?
- TIBCSI: Amit ti.
- BÉLA: Miért, mi mit...
- TIBCSI: Kuss legyen! *(a Nővérekhez)* Nincsen dolgotok?
- NŐVÉR II/NŐVÉR III: Most éppen nincs.
- LACIKA: Én szívesen segítek.
- LACOS: A kis tündér.
- NŐVÉR II: Aranyos.
- NŐVÉR III: Angyalka.
- NŐVÉR II: Egész helyes, nem gondolod?

NŐVÉR III: De gondolom. Olyan kis műanyagos.

NŐVÉR II: Aha. Milyen?

NŐVÉR III: Zselés.

NŐVÉR II: Ja! Akkor már értem.

BÉLA: Öcsi! Hallod a medence felől a zajt? Ezt a nagy lubickolást?

Lacika hallgatózik, s hallgatóznak a többiek is. Csend van.

BÉLA: Jól érzik magukat, mi?

LACIKA: Igen, ha jól hallom, azt hiszem, igen.

BÉLA: Na látod. Ez a jó itt. Ez.

NŐVÉR II: A fürdés.

NŐVÉR III: Meg a sok öröm. Ez az élet.

NŐVÉR II: Élni jó.

NŐVÉR III: Ezért van ez a drága fürdő, meg ez a drága város. Tudod? Az örömért, tisztulásért, boldogságért.

NŐVÉR II: Ezért vagyunk mi is.

NŐVÉR III: A boldogságért.

LACIKA: Igen.

LACOS: Bár, ami azt illeti, ha már az életről van szó, jobb, ha tudod, itt se működik minden tökéletesen...

LACIKA: Nem?

LACOS: Hát nem.

LACIKA: Például?

BÉLA: Például itt vagy te.

LACIKA: Aha. Ja, hogy most viccelni tetszett! Haha! Nagyon humorosnak tetszett lenni!

GABI: Hát nagyon tetszett.

LACIKA: Én tudom, kérem szépen, hogy az fontos.

GABI: Micsoda?

LACIKA: A viccesség. Mert az közösséget kovácsol.

GABI: Aha. Látom, te már nagyon sokat tudsz.

LACIKA: Ó, dehogy. Csak igyekszem.

LACOS: Vagy például az.

TIBCSI: Mi?

LACOS: *(rábök a hangszóróra)* Az se tökéletes.

- TIBCSI: Kekeckedsz?
- LACOS: Sose. Már bocsánat. Úgy értem, az összeköttetés.
- BÉLA: Vagy a villany.
- TIBCSI: Mi van a villannyal?
- BÉLA: Ez a kurva neonfény.
- LACIKA: Kurva?
- BÉLA: Nem kurva, csak zsíros.
- LACIKA: Ezt nem értem.
- LACOS: Ja. Ma már vagy háromszor is elaludt.
- GABI: Attól még nem kurva. Sőt.
- NŐVÉR III: Hú, a szakértő.
- NŐVÉR II: Nagyon tudja.
- LACIKA: Bocsánat... ki aludt el?
- BÉLA: A villany, te hülye. Sötét lett.
- LACIKA: Sötét?
- BÉLA: Tudod, mint nálad, ott belül. És szerintem csak kétszer.
- LACOS: Háromszor.
- BÉLA: Kétszer.
- Ebben a pillanatban újra elalszik a villany, teljesen sötét lesz.*
- LACOS: Háromszor.
- BÉLA: Aha. Most már háromszor.
- LACOS: Négyyszer.
- NŐVÉR III: Attól a boldogság még ugyanaz... A fürdés is, meg a jókedv is, meg a boldogság is...
- LACIKA: Azért én örülök... tetszik tudni, nagyon örülök... hogy itt lehetek... Maguk között... a fürdősök között... Mint otthon.
- TIBCSI: Otthon?
- LACIKA: Vagyis itthon.
- TIBCSI: Ezt ki mondta neked?
- LACIKA: Mondani senki... csak úgy érzem. Belül.
- TIBCSI: Csak úgy, majd ha én mondom, jó? Addig ne érezzél, kisfiam. A francba, ezzel a kurva sötétséggel.
- BÉLA: Háromszor. Megmondtam, hogy háromszor.
- LACOS: Megmondtad. Most boldog vagy?

BÉLA: Igenis, megmondtam, bazmeg. És úgy is van. Háromszor.

LACIKA: Én nem érzek, ha úgy tetszik akarni... igenis nem érzek... pedig én boldog vagyok... ha engem tetszene kérdezni... illetve nagyon örülök... nagyon is...

II.

Friss neonfény ragyog, a távolból gépzúgás hallatszik. Lacika lendületesen söprögeti a fürdőt. Ugyanabban az elméretezett egyenruhában munkálkodik, mégis látható, hogy immár beilleszkedett a munkaközösségbe. Söprögetés közben fütyörészik is: „Szép vagy, gyönyörű vagy, Magyarország”.

LACIKA: Micsoda rohadt por! *(fütyörészget tovább)* Honnan van itt ennyi por? A falakból? A kőből? Tudja ezt valaki? Az ajtókon nem jöhet be, nem igaz? Fönről... hát fönről se jöhet. A vendégek? A vendégek se hozhatják. Azok... azok nem porosak. *(éppen a hangszóró alatt söpröget, felnéz)* Meg a medencéből se. A víz az nem lehet poros...

Közben bejön Lacos, a szokásos sokruhás, szatyros megjelenéssel.

LACOS: Lacika! Te kivel beszélsz? *(felnéz a hangszóróra, majd Lacikára és újra a hangszóróra)* Na ne szórakozzál.

LACIKA: Minden milyen mocskos itt. A ruhák. A falak. A pult. A kabinok. A padló. Meg maga is. Minden csupa por.

LACOS: Hát én... mondjuk, az lehet. Azt konkrétan nem tartanám elképzelhetetlennek. De az nem por.

LACIKA: Hanem micsoda?

LACOS: Hagyjuk. Adjál ruhát!

Lacika odarúgja hozzá a szennyes-ruhás kosarat.

LACOS: Kösz. *(megkezdi az átöltözését, ami pontosan ugyanolyan, mint amit már láttunk: ahogy fogy róla a sok ruha, ő maga egyre soványabb, esendőbb, s végül felölti a kosárból kiemelt egyenruhát. Mindeközben Lacika söpröget és fütyörészget. Lacos, ahogy végzett, a szatyrait a szekrényéhez viszi és egy újabb akkumulátort helyez el.)*

LACIKA: *(váratlan és érthetetlen indulattal a söprűvel rácsap a pultra, kiabál)* Ne hagyjuk! Ne hagyjuk!

LACOS: Valami baj van?

Lacika most Lacosra „emeli” a seprűt.

LACOS: Talán a szél.

- LACIKA: *(meglepetten megáll)* Mi van a széllel?
- LACOS: Talán az fújja ezt a sok port.
- LACIKA: De hát... itt nem is fúj a szél. Nem is fújhat.
- LACOS: Ez igaz. De ha fújhatna, akkor biztosan az hordaná be.
- LACIKA: Ezt én már nem is értem.
- LACOS: Egyszer például volt itt egy vendég... tudod, mit mesélt?
- LACIKA: Igen, lehet, hogy nem is por. Inkább valami penész.
- LACOS: Bevitték a kórházba, fel a hatodik emeletre, ő meg kihajolt az erkélyen, hogy meglássa, jönnek-e hozzá látogatóba, aztán még jobban kihajolt, és egyszer csak kiesett. De olyan nagy szél volt, ő meg a betegség miatt már annyira lefogyott, hogy a szél egyszerűen befújta az ötödik emeletre, az erkélyre. Bekopogott az ottani betegekhez, hogy jó napot kívánok, kérem, nyissák már ki az ajtót, mert jönnek az unokámék látogatóba...
- LACIKA: Mindig hülyéskedik.
- LACOS: Ja. Édes fiam, valamikor én is így kezdtem ám... söprögetéssel.
- LACIKA: Valamikor?
- LACOS: Hát régen. Persze az más világ volt, azt te már nem is értheted. Keményebb, nehezebb, de szebb is.
- LACIKA: De legalább sokra vitte.
- Nővér I. jön be, kurvásan, mint mindig.*
- NŐVÉR I: Reggelt, reggelt, reggelt.
- LACOS: Már akinek.
- NŐVÉR I: Hű, de nagyon serény vagy, te fiú! Azzal a nagy bottal.
- LACIKA: Ez egy söprű.
- NŐVÉR I: Új söprű. *(odaoldalog Lacikához, hozzádörgölődzik, belenyúl a fülébe)* És hogyan söpör...?
- LACIKA: Na! Nana!
- NŐVÉR I: Kicsi fiú! Nem akarod rendbe tenni a napodat is? Most éppen rá is érek.
- LACIKA: Micsinálni a micsodámmal?
- NŐVÉR I: Ahogy mondod, édesem.
- LACIKA: Miért, mit mondtam?
- NŐVÉR I: Egy remekbe szabott reggeli töcskölés, és rendben van a napod.

- LACIKA: Töcskölés?
- NŐVÉR I: Hallottál már ilyenről? Dugás, baszás, kúrás, gyömöszölés, bolyholás, toszás, fúrás, kefélés. Csiff-csaff. Dumm-dumm.
- LACIKA: Márminthogy... azt hallottam, mintha töcskölést mondott volna...
- NŐVÉR I: Talán, mert azt mondtam, nyuszi. *(megint törleszkedik)* Miért ilyen nagy a füled, nyuszi? Miért ilyen nagy a szemed, nyuszi? Miért ilyen nagy a farkad, nyuszi? *(az említett testrészeket meg is tapogatja)* Mert te nem is a nyuszi vagy, hanem a farkas!!!
- LACOS: Ki hitte volna.
- LACIKA: Bocsásson meg... én... én nem....
- NŐVÉR I: Hű, de kis félénk farkas....
- LACIKA: De hát mit akar...
- LACOS: Na, vajon mit? Hármat találgathatsz. Kedvezményes kabinlátogatást, bazdmeg...
- NŐVÉR I: Gyere, kicsi farkasom, neked megcsinálom ingyen... *(kézen fogja, húzza maga után)* Megcsinállak, te farkas...
- LACIKA: És ha én nem akarom?
- NŐVÉR I: Na ne viccelődjél már...!
- LACIKA: De igazán nem.
- LACOS: Nálunk a kispiacnál, a hentesboltban dolgozott egy ember, egy Dojcsán nevű hentes, na, az tudta, mi a szerelem...
- NŐVÉR I: Még ingyen se? Nyugi, semmibe nem kerül, csak megismerkedünk egy kicsit közelebbről...
- LACIKA: Közelebbről?
- NŐVÉR I: ...és Tibcsi nem tudja meg!
- LACIKA: Hogy jön ide a Tibcsi?
- NŐVÉR I: Mi? Remélem, most sehogy. Na?
- LACIKA: Mondom, hogy nem.
- LACOS: Esténként, lehúzott redőny, zárás idején lopakodtak be hozzá a nők, persze azt mondták, húst vásárolni, de valójában azért, mert a városban ez a hentes tudott a legszebben szeretni, senki nem értette nálánál jobban az asszonyi testet, elég volt, ha a virsliujjaival megsimogatta a hajukat, és az asszonyok már doromboltak, mint a dörgölődő kismalacok, forró lett a bőrük és

a lábuk köze harmatozni kezdett, mint az aszpickos sonka, senki nem tudta olyan gyöngéden megemelni a lankadt női csípőt, s úgy csókolni, mintha a hajnalban főtt fejhús levét szürcsölné kéjesen...

NŐVÉR I: *(döbbenet méregeti Lacikát)* Pedig teljesen egészségesnek látszol...

LACIKA: Mert egészséges vagyok.

NŐVÉR I: És ha nagy, szőrös, izzadt férfi lennék? Azt akarod?

LACIKA: Micsoda? *(riadtan)* Nem, nem, nem erről van szó.

NŐVÉR I: Akkor nem értem. *(átöleli)* Na, gyere kislefarkas! Kiszagoljuk, mi van a bozótban...

LACIKA: *(kiszakítja magát)* Hagyjon már! Mondom, hogy hagyjon már!

Bejön Gabi, utcai ruhában.

GABI: Mit kavarsz, te ribanc?

LACOS: Szia, Gabi, de jó hogy jöttél! Mindig a legjobbkor!

NŐVÉR I: A legjobbkor.

GABI: Azt kérdeztem, mit csinálsz?

NŐVÉR I: Ja, hogy azt kérdezted. Hát ezt te, tündérem úgyse érted.

GABI: Nem?

NŐVÉR I: Te már az effélét nagyon régóta nem érted.

GABI: Bűdös kurva. Semmi nem elég? Bűdös kurvák. *(odamegy Lacikához, félrelöki a Nővért, megtapogatja, megsimogatja a fiút)* Na! Minden rendben?

LACIKA: Persze. Én csak söprögettem.

GABI: Azt látom.

NŐVÉR I: Óhó! Anyuka is éhes...

GABI: Kuss kurva!

NŐVÉR I: Nem fáj a fejem! Szép a szerelem...

LACOS: De a hentes állítólag azért bukott le, mert lopta a húst, de nem ám eladni, csak hogy egy gyereket rakjon össze magának, kilóról-kilóra, egy hús-vér kisfiút, aki rá hasonlít, legalábbis ezt beszéltek, amikor elvitte a rendőrautó...

GABI: Milyen húst? Mi van, Lacos?

LACIKA: Maga tudja egyáltalán, hogy mit beszél?

- GABI: Nekem lehetett volna gyerekem, ha akarom.
- NŐVÉR I: Komolyan mondom, mióta kiderült, hogy ellenőrt kapunk, itt mindenki meg van zavarodva.
- LACOS: Igenis, keresni kell az undort, hogy többet tudjunk meg a világról!
- GABI: Többet? Melyikről? Minek? Elég azt elviselni is, minek még többet tudni róla?
- NŐVÉR I: Na jó. Már nyitva vagyunk?
- GABI: Te mindig, aranyom.
- LACOS: Nyitva, nyitva, nyitva!
- Férfivendég II. jön. Idősebb, úgynevezett „tisztes ember” ember.*
- FÉRFIVENDÉG II: Jó napot!
- LACOS: Talán inkább jó reggelt!
- FÉRFIVENDÉG II: Hogy? Nekem az is jó, ha jó. *(körülnéz)* Elnézést kérek...
- LACOS: Itt tilos a kéregetés... mit kér?
- FÉRFIVENDÉG II: Én nem is értem... hogy kerültem ide... egyszerűen nem emlékszem, hogy ide akartam jönni... hallottak már ilyet?
- LACOS: Hallottunk.
- FÉRFIVENDÉG II: Én nemigen járok el otthonról... Pláne egy... ilyen fürdőbe... már bocsánat...
- GABI: Pláne?
- LACOS: Pláne.
- FÉRFIVENDÉG II: Na mindegy.
- GABI: Pláne.
- FÉRFIVENDÉG II: Hogy? Egy jegyet kérek szépen a... a gőzbe. A gőz az jó. Igen.
- A gőzbe.
- GABI: Nincs gőz.
- FÉRFIVENDÉG II: Nincs?
- GABI: Sutt, elszállt. Nincs.
- NŐVÉR I: Csiff-csaff. Dumm-dumm.
- LACIKA: Az előbb ezt másra mondta, nem?
- NŐVÉR I: Másra. De az ugyanaz.
- LACOS: Nagymedence sincs. Meg víz sincsen. Mielőtt megkérdezné.
- FÉRFIVENDÉG II: Elnézést, nem értem. Az hogy lehet?
- NŐVÉR I: Fizika, papa, fizika. Sutt.

- FÉRFIVENDÉG II: Azt mondta... hogy papa? Nekem?
- LACIKA: Papa, azt mondta, papa. Hogy papa. Magának, papa.
- FÉRFIVENDÉG II.: De hát... hát ez felháborító!
- LACOS: Tessék. Most meg háborog. Az előbb kéregetett, most meg fel van háborogva.
- GABI: Megjegyzem, az én gyomrom is fel van háborogva. *(Nővérrre néz)*
Mindjárt okádni fogok.
- NŐVÉR I: Édesem, ezek szerint mégis csak van benned valami...
- FÉRFIVENDÉG II: Nem hallották, hogy jegyet kértem?
- LACOS: Ti hallottátok?
- LACIKA: Én igen.
- GABI: Ühüm.
- NŐVÉR I: Igen.
- LACOS: Hallottuk.
- FÉRFIVENDÉG II: És? Csak állnak?
- NŐVÉR I: Hát nem mindenki. Mondhatom.
- LACOS: Minden ember a választásainak az összessége.
- GABI: Ez most hogy jön ide?
- LACOS: Azt nem tudom. Eszembe jutott.
- GABI: Mi meg csak állunk. Maga meg le van szarva.
- FÉRFIVENDÉG II: És hogy maga is... egy női alkalmazott... egy hölgy... hogy így beszéljen...
- NŐVÉR I: Női? Ha! Haha.
- FÉRFIVENDÉG II: Így nem lehet beszélni egy vendéggel... Például velem. Azt hiszik, ezt érdemlem én meg egy élet munkája után?
- LACOS: Egy élet?
- FÉRFIVENDÉG II: Igen. Egy élet.
- LACOS: Hát az szar lehet.
- FÉRFIVENDÉG II: Miből élnének maguk, ha én nem dolgoztam volna egész életemben tisztességesen... mit gondolnak, ki építette ezt az országot? Például ezt a fürdőt is?
- GABI: Ezt? Hát, ha belegondolok, nem is tudom.
- FÉRFIVENDÉG II: Hát én!
- LACOS: Te?

- GABI: Maga?
- FÉRFIVENDÉG II: Én és a hozzám hasonlók! A két kezünkkel, tudja meg!
- NŐVÉR I: Na, akkor már tudom, hol lett elcseszve.
- FÉRFIVENDÉG II: Hol lennének maguk, ha mi nem?
- LACOS: Végre egy jó kérdés.
- FÉRFIVENDÉG II: Szégyelljék magukat!
- LACOS: Tudja mit? Most beletrafált. Szégyelljük.
- FÉRFIVENDÉG II: De hát akkor... akkor miért?
- NŐVÉR I: Mit miért? Annyi kérdés van itt... Én elvesztettem a fonalat.
- FÉRFIVENDÉG II: Miért nem viselkednek tisztességesen?
- GABI: Miért? Ez jó.
- LACOS: Na és ha azt kérdezem, hogy anyád mennyit úszik?
- FÉRFIVENDÉG: Anyám?!
- LACOS: Aha. Forró zsírban, háton.
- GABI: Lacos, ez erős volt.
- LACOS: Köszönöm. Nagyon kedves vagy.
- FÉRFIVENDÉG II: *(teljesen összeomlik)* Én ezt nem értem... hogyan lehet ezt...
Előbb csak idekeveredek valahogy.... A fejem is fáj, azt tudom... most ez az érthetelen viselkedés...
- NŐVÉR I: Jöjjön, tata... megmutatom, mi van.
- GABI: Aha. Helyen vagyunk.
- NŐVÉR I: Na, jöjjön már!
- FÉRFIVENDÉG II: És jegy? Jegy nem is kell?
- NŐVÉR I: Nevetni fog: nem kell. Ingyenes. Úgyis erre vágyott egész életében, nem? *(karon fogja, próbálja húzni kifelé, közben odazól Lacikának)* Jöjjön már... Szia, kisleány!
- FÉRFIVENDÉG II: *(megfeszíti a lábát, nem megy)* Én nem vágytam... én nem csak vágytam, hanem dolgoztam... mind dolgoztunk...de az jó volt...
- GABI: Várjál, nem így kell ezekkel...
- NŐVÉR I: Mert te tudod, mi? Hogy hogyan kell...
- GABI: Ezt éppen tudom. *(odalép a Férfivendég II-höz, ráordít)* Álljon vigyázba! Hogy néz ki?! Húzza ki magát! Be a hasat, ki a mellett! Állát föl! Na! Jobbra át! Irány a Bejárat! Lépés, indulj!
- A Férfivendég II mindent csinál a parancs szerint, fegyelmezetten kimasírozik)*

- NÖVÉR I: Na jó... De most nehogy azt hidd... nagyokos! *(kiszalad a vendég után)*
- GABI: Brrr... nem is szeretem ezt. *(Lacikához)* És te jól vagy?
- LACIKA: Köszönöm, azt hiszem. Kedves vagy, hogy kérded.
- GABI: Én mindig az vagyok. Erről ismernek. Segítsek egy kicsit a söprésben? *(átkarolja Lacikát)* Segíthetek, aranyom?
- LACIKA: Azt lehet?
- GABI: Mindent lehet. Csak akarni kell.
- LACOS: Hallottam egy emberről... Éveken át növesztette a szakállát.
- GABI: Lacos, erre most senki nem kíváncsi.
- LACOS: Szép hosszú szőr nőtt az arcán, samponnal mosta, minden nap fésülgette. Imádta, ahogy fújta a szél. De egy napon, amikor ballagott hazafelé, az iskolásgyerekek meg éppen tódultak ki a lépcsőn, és megkérdezték tőle, a bácsi alváskor a paplanon kívül, vagy a paplanon belül tartja a szakállát? Nem tudom, válaszolta neki, és hazáig ezen gondolkodott.
- GABI: Lacos, nem hagynád abba?
- LACOS: Este meg, amikor lefeküdt, csak gondolkodott tovább, próbálgatta, hogy akkor most kívül, vagy belül...
- GABI: *(Lacikának)* Nem kell figyelni rá... nem azért mondja. Szerintem jól megvagyunk itt, nem gondolod?
- LACIKA: Én... én gondolom... *(közel bújik Gabihoz, együtt „söpörnek“)* én nagyon is örülnék... ha lehet...
- GABI: Mondtam, hogy lehet... csak akarni kell.
(Néhány lépést együtt, összefonódva „söpörnek“)
- LACIKA: Milyen jó!
- GABI: Hát persze.
- LACIKA: És...
- GABI: Mit és?
- LACIKA: Én tényleg nagyon... de a Tibcsi nem fog haragudni?
- GABI: Miért kellene haragudnia?
- LACOS: És az a szakállas ember, az nem tudta eldönteni, mi a jó, le se húnnya a szemét. Teljesen lefogyott, hullani kezdett a szőre is,

nem segített a sampon, a végén nem volt mit tenni, le kellett vágni azt a gyönyörű szakállt.

GABI: Lacos!

LACOS: Amivel csak azt akarom mondani, hogy nem tesz olyan jót az a nagy gondolkodás. Meg akarás. Lenni, azt úgyis kell. Azzal nincsen mit csinálni. De gondolkodni olyan nagyon, azt nem szabad.

Bejön TIBCSI. Már átöltözve, egyenruhában.

TIBCSI: Megjött már?

GABI: Igen.

TIBCSI: Biztos?

GABI: Igen.

TIBCSI: Kicsoda?

GABI: Hát az attól függ, kit kérdezel?

TIBCSI: Az ellenőr.

LACIKA: Ezt te kérded? Tőlünk?

GABI: Ja az ellenőr! Az még nem.

TIBCSI: Miért, ki jött meg?

GABI: Senki. Te például.

TIBCSI: Szóval nem.

GABI: Hát nem.

TIBCSI: Az baj.

LACOS: Hogy nem jött? Miért?

TIBCSI: Nem az. Hanem hogy nem tudjuk, hogy mikor.

LACOS: Azt nem.

TIBCSI: Meg nem tudjuk, hogy ki.

GABI: Vagy kik.

TIBCSI: Vagy kik.

LACOS: Se. Azt se.

TIBCSI: Beszélni kellene vele. Velük.

LACOS: De hogyan, ha nem tudjuk, hogy ki. Vagy kik. Vagy mi.

TIBCSI: Nem velük, te hülye. Hanem velük.

LACOS: Kivel?

TIBCSI a hangszóró felé bök.

- GABI: Meg vagy te bolondulva!
- TIBCSI: Az lehet. Az könnyen lehet. *(köri nézeget)* Nem is lenne csoda.
Ha így megy tovább.
- LACOS: Ha megy.
- TIBCSI: Ha. Haha.
- LACOS: Az ítélet nem egyszerre jön, az eljárás maga válik
ítéletté.
- GABI: Ez most mit is jelent?
- TIBCSI: Hagyjuk.
- LACOS: Hagyjuk?
- TIBCSI: Abszolút.
- LACOS: Akkor hagyom.
- LACIKA: Én csak azt szeretném kérdezni...
- TIBCSI: Mit is? Végre megszólaltál, aranyom, te is.
- LACIKA: Még semmit nem mondtam...
- TIBCSI: Akkor rosszul hallottam. Na, mi van?
- LACIKA: Hogy mivel nem látjuk... vagyis hogy nincsen itt, nem látjuk hol
az ellenőr... és nem látjuk hol van a főnökség... akkor ez azt
jelenti, hogy akár egy helyen is lehetnek, nem?
- TIBCSI: Egy helyen?
- LACIKA: Már mint hogy ugyanott. Ahol a főnökség, ott az ellenőrség.
- TIBCSI: Márminthogy.
- LACIKA: Vagy...
- TIBCSI: Va-a-agy?
- LACIKA: Vagy azt is jelentheti, hogy akár mindenhol is lehetnek, nem?
- TIBCSI: Mindenhol?
- LACIKA: Akárhhol.
- TIBCSI: A nagyokos. Akár. Mi? Akár. Ilyeneket mondani én is tudok.
Figyelj: Az Árpád-fürdőben mindenki hazudik. Na? Érted? Mert
én is az Árpádban vagyok, vili? És ha igaz, amit mondok, hogy
mindenki hazudik, akkor igazat mondok, igaz? Tehát akkor nem
hazudik mindenki. Fogtad?
- LACIKA: Hát... pedzem.
- TIBCSI: Mi vagy te, csuka? Bazdemg. Pedzem. *(Gabihoz)* Hogy beszél

ez? Pedzem.

GABI: Azt akarja mondani, hogy már kezdi érteni.

LACIKA: Igen, ezt akartam mondani. Köszönöm, Gabi.

TIBCSI: *(körülnéz, tétován)* Volt itt régebben egy hely a padlón... itt valahol... lent. És reggelente itt láttam, ahogy megjelenik egy fénycsík. Mintha egy résen, egy ablakocskán, egy lyukon át valahogy besütne a Nap. De hát ide nem süthet be! Próbáltam ruhákkal, pulóverekkel, újságpapírral árnyékot vetni, hogy honnan is jön az a fény. De nem értettem. És mégis, reggelente itt volt az a sárga csík, látszottak benne a porszemek...

Mindenki hallgat.

GABI: Angyal szállt el fölöttünk.

TIBCSI: *(megrázkódik, mint aki felébred)* Angyal?! Gabi, te hülye vagy!

LACOS: Nem, Tibcsi, az én vagyok.

TIBCSI: Nekem mindegy. Jut eszembe, mi van a nővérekkel?

LACIKA: Egy már jött.

TIBCSI: Egy? *(Lacikához)* És te? Mit pofázol egyáltalán? Nagyon érted már, hogy mi van, mi?

LACIKA: Nem, Tibcsi, én még egyáltalán nem.

TIBCSI: Na, csak hátrébb, jó? Lassabban! Itt csak akkkor van pofázás, ha én megengedem. Világos?

LACIKA: Világos.

GABI: *(Tibcsihez, miközben egyre közelebb simul a férfihez.)* Ne bántsd őt, Tibcsi. Hiszen igyekszik, látod.

TIBCSI: Azt látom, nagyon is.

GABI: Te is ilyen voltál, tudod... Gyere ide, Lacika, gyere! *(valósággal belebújuk Tibcsi ölelésébe, és magához inti Lacikát, akit pedig ő ölel át)* Na, ne aggódj, gyere.

LACIKA: Köszönöm... Gabi. Te olyan kedves vagy...

TIBCSI: Kedves...

GABI: Na, Tibcsi... ne morogj már... te nagy mackó... nagy brumi...

LACOS: Ajjaj, megyek medencét mosni.

TIBCSI: Hm... ha jön az az ellenőr...

LACOS: Igen, főnök?

- TIBCSI: Valakit meg fog találni, az kurva élet.
- LACIKA: Miért?
- TIBCSI: Mert így szokták. Azért ellenőr. Ellenőrök.
- LACIKA: Szokták?
- TIBCSI: Szokták.
- LACIKA: Vagyis hogy... már máskor is?
- GABI: Mit gondoltál, kismajom? Hogy most először?
- LACIKA:azt hittem.
- TIBCSI: Öcsike, én már annyi ellenőrt láttam, hogy azt te még elképzelni se tudod.
- LACIKA: Tényleg?
- TIBCSI: Tényleg. Ez a lényeg, majom. Hogy ragadjon a bélyeg. Az ellenőrök jönnek is, meg mennek is, mi meg maradunk, ha van eszünk. Ha ügyesek vagyunk.
- LACIKA: Úgy érted, ügyesebbek, mint ők?
- TIBCSI: Na látod, kezd megjönni az eszed.
- GABI: Mondtam, Tibcsi, látod, megmondtam.
- TIBCSI: Na, azért pezsgőt még ne bontsál. Azért jönnek, hogy valakit megfogjanak. Azért ellenőrök. Ha nem fognának, nem lennének ellenőrök. Ez tiszta sor.
- LACIKA: Megfogni? Innen? Közülünk?
- TIBCSI: Mit képzeltél, kisfiú? Innen, közülünk. Valakit.
- LACIKA: Valakit?
- LACOS: Valakit.
- GABI: Akit lecserélnek, te hülye. Aki elviszi a balhét.
- LACIKA: Micsodát?
- GABI: A balhét. Te tényleg hülye vagy, vagy csak sokat kérdezel?
- LACOS: Egyvalakit, főnök? Mit gondolsz, egyvalakit?
- TIBCSI: Például.
- GABI: Egyvalakit. *(szorosabban magához öleli Lacikát)*
- LACIKA: Bocsánat.. fáj. Kicsit szoros. Finom, meg minden, csak egykicsit szoros.
- LACOS: Főnök... *(körülnéz, suttogva)* Például...
- TIBCSI: Igen?

- LACOS: Például... a nővérek közül?
- TIBCSI: Az nem jó. Kell a munka.
- GABI: Munka! Ccc-ccc!
- TIBCSI: Munka. Feladat. Hivatás. Küldetés.
- GABI: Aha. Az.
- LACOS: Értem. Akkor nem a nővérek közül.
- TIBCSI: Nem.
- LACOS: Akkor... *(körülnézeget újra)* De hát akkor... közülünk... hogy innen?
- LACIKA: Mit innen?
- GABI: Tündérem, te maradj csöndben, ha jót akarsz.
- TIBCSI: Nocsak.
- LACOS: És... főnök... például a Béla?
- TIBCSI: Mit Béla?
- LACOS: Hát a Béla.
- TIBCSI: A Béla?
- LACOS: A Béla.
- TIBCSI: Hoppá! Hoppá-hoppá! Hol van a Béla?
- LACOS: Hát például ő most nincsen itt.
- GABI: Nem itt van.
- TIBCSI: A Béla. Nocsak, a Béla.
- LACIKA: A Béla?
- LACOS: Jaj, nem szabad hinned nekünk, gazemberek vagyunk mi mindannyian.
- TIBCSI: Na ne röhögtesse már, Lacos!
- LACOS: Semmi gond, főnök, ez csak egy idézet volt. Olvasmányélmény. Régebről. Klasszikus. Különben jól vagyok.
- GABI: A Béla? *(elengedi Lacikát, nyújtózik)* Hm! A Béla.
- TIBCSI: Hát ha úgy alakul.... Felőlem lehet.
- LACOS: A Béla.
- LACIKA: A Béla?
- GABI: A Béla.
- TIBCSI: A Béla.

Megérkezik Béla, utcai ruhában, ugyanúgy, mint az első részben.

BÉLA: Boldogság! Üdv, főnök! Van valami?

TIBCSI: Momentán nemigen. *(támadóan)* Mindig késel mostanában!

BÉLA: Micsoda?

TIBCSI: Késtél!

BÉLA: Honnan?

GABI: A munkahelyedről. Vagyis innen.

BÉLA: Mi ez a hülyeség?

LACOS: Most már itt rendnek kell lenni.

BÉLA: Rend? Milyen rend?

LACOS: Rendes rend.

GABI: Változás van, világos?

BÉLA: Valamiről én nem tudok?

TIBCSI: Azt hiszed, mindenről tudsz?

GABI: *(Lacikához)* Na, Lacika, én átöltözöm.

LACIKA: Adom. *(kibontakozik az ölelésből, a ruháskosárból köpenyt, trikót vesz ki, miközben Gabi máris vetkőzik, ugyanúgy, mint az előző alkalommal, kombiné stb.)*

GABI: Köszönöm, drágám.

BÉLA: Drágám?! Mi van itt?

TIBCSI: Nagyon sokat beszélsz mostanában.

BÉLA: De hát, főnök... ezt ki mondja?

TIBCSI: *(körülnéz)* Ki mondja?

GABI: Mindenki.

LACOS: Például én is.

LACIKA: Mindenki.

TIBCSI: A nővérek is.

BÉLA: De hát... azok nincsenek is itt.

LACOS: Attól még mondhatják.

TIBCSI: Mondják is. Tudod, hogy van ez.

BÉLA: Hát... nem igazán... főnök... mi van itt?

TIBCSI: Itt? Semmi. Ugyanaz van, mint máshol. Érted?

BÉLA: Hát most még nem igazán...

TIBCSI: Mert nem figyelsz. Állsz a buszmegállónál a buszra várva... vagy a pénztárnál a közértben... mit gondolsz, mit kívánnak neked,

akiket megelőztél? Vagy a vécénél, akik várják, hogy mikor fejezed be már a hugyozást, mert nekik is kell. Ha tehetnék, abban a pillanatban meggyilkolnának, csak hogy eltűnjél onnan. Érted már?

- BÉLA: Hidd el, főnök, hogy igyekszem... de nem megy.
- TIBCSI: Az ember úgy van kitalálva, hogy mindig kell valaki, akit gyűlölhetsz.
- BÉLA: Kell?
- TIBCSI: Ettől ember. Mint a csiga, ami viszi magával a házat.
- LACOS: Vagy mint azok a tengeri állatok, amelyeknek a testükön kívül van a súlypontjuk.
- TIBCSI: Micsoda?
- LACOS: Á, nem érdekes. Maradjunk a vécénél.
- BÉLA: Ki akar engem meggyilkolni?
- LACOS: Ez így nem lesz könnyű....
- GABI: Mi csak beszélgetünk.
- TIBCSI: Nézd Bélám...
- BÉLA: Mit nézzek?
- TIBCSI: Hát például nézz ki az ablakon! Itt van ez a város, körülöttünk... Mit látsz, ha ránézel?
- BÉLA: Nem is tudom, főnök... házakat?
- TIBCSI: Ja, házakat. Olyan, mint valami gyógyíthatatlan betegség. A lakói beleszületnek és belesüppednek, és ha nem mennek el innen időben, nem szöknek meg a döntő pillanatban...
- BÉLA: De hát... ezt most te mondod? Hova szöknének? Ki akar elszökni?
- GABI: Senki nem akar, Béla.
- BÉLA: De hát most mondta.
- GABI: Mit mondott?
- BÉLA: Hogy szökni kell. El kell menni.
- TIBCSI: Amikor belejutsz az éjszakába, először megijedsz, aztán igyekszel megérteni, és akkor már nem jössz fel többé...
- BÉLA: Ti ittatok valamit? Lacos... volt itt valami?
- LACOS: Nem hinném. Inkább csak lesz.

BÉLA: Mi lesz?

GABI: Na, ez jó kérdés.

BÉLA: Hát ha erről van szó, akkor ilyen én is tudok. Ha már szarakodás van. Hogy mi van például azokkal a kabinokkal?

GABI: Ez is jó kérdés.

LACOS: Béla, pinából jöttünk, pinába megyünk. Ez van a kabinokkal.

BÉLA: Nagyokos, ezt én is tudom. A pénzt kérdezem.

TIBCSI: *(óvatosan)* Pénzt? Milyen pénzt?

LACOS: Milyen pénzt?

GABI: Milyen pénzt?

LACIKA: Milyen pénzt?

BÉLA: A Nővérektől. A pénzt... amit beszédnek... Ami mind hozzád megy. Ami mind hozzá megy.

LACIKA: Pénz?

BÉLA: Például.

LACIKA: Mi az, hogy például?

BÉLA: Meg más is. Ékszerek. Azok főleg. Meg minden.

LACIKA: Azt mondd, hogy a vendégek... azért, hogy a kabinba... hogy a kabinban... azért fizetnek?

BÉLA: Kérdezzétek meg őt.

LACIKA: De hát ha nem fizetnének... akkor is... akkor is oda kellene menniük, nem?

BÉLA: Éppenn azért fizetnek. Mert nem muszáj.

LACOS: Mondtam már: ugyanoda megyünk, mint ahonnan megszülettünk. Pinából pinába.

GABI: Hagyd már abba, Lacos!

LACIKA: *(Tibcsihez)* Ez a pénz... ez tényleg van?

TIBCSI: Milyen pénz?

GABI: Amit a Béla mond.

TIBCSI: A Béla hülyeségeket beszél. Be van szarva és hülyeségeket beszél.

GABI: És hol van a pénz?

TIBCSI: Sehol. Világos?

GABI: Nekem igen, nagyon is.

BÉLA: Na ugye.

Ebben a pillanatban zúgás és kattogás hallatszik: a falon függeszkedő hangszóró életre kel.

Mindenki elhallgat, várják, mi történik.

Krakovás, kattogás, matatás hallatszik, aztán egy kattanással elhallgat a tölcser.

BÉLA: Na ugye.

GABI: Mit naugye?

BÉLA: Semmit. Csak mondtam.

GABI: És ő... *(a hangszóróra mutat)* tudja? Ők tudják?

TIBCSI: Mit?

GABI: A pénzt. Vagyis azt, ami nincs sehol.

TIBCSI: Az emberek odakint azért dolgoznak, hogy több pénzüket legyen, több pénzüket, amit a kurvákra költhetnek, a kurvák idebent dolgoznak, azért, idebent több pénz legyen, több pénz, amiből működik a világ, amiből élhetnek odakint az emberek, a gép forog, az alkotó, gondolom, pihen.

GABI: Tibcsi, ez hülyeség...

TIBCSI: Így múlik el az életük, hogy folyton gyűjtögetnek.

GABI: A kurvák?

TIBCSI: Az emberek. Folyton arra gondolnak, hogy ma még nem, majd holnap, majd holnap, majd holnap jó lesz, ma még nem, de majd holnap... mit kellene ezen tudni?

BÉLA: Baromság!

TIBCSI: Ezt ki mondja?

BÉLA: Ha nem én mondom, akkor is baromság.

TIBCSI: Mi a baromság?

BÉLA: A... amit... az... amit az emberekről mondtál. Gyűjtögetés, meg kurvák, meg minden. Az.

TIBCSI: Meg minden? Ezek nem csak az egész életüket nem veszik észre, de még a halálukat sem!

LACOS: Nem azért mondom, de hallottam egyszer egy emberről, ült az asztalnál, vizet ivott, huggyoznia kellett, felállt és kiment, és amikor visszajött, már tíz évvel idősebb volt. Észre se vette, és elmúlt az életéből tíz év. Vagy tizenöt, vagy húsz, nem is tudom.

- TIBCSI: Hugyozni kell, Lacos?
- LACOS: Ha kellene se mernék kimenni, tudod?
- A három Nővér jön be, egymásba karolva, röhincselve.*
- NŐVÉR I: Itt vagyunk!
- NŐVÉR II: Ragyogunk.
- NŐVÉR III: Fekete szurok!
- NŐVÉR I: Meg az én nagyseprűs vitézem. Az is itt van.
- NŐVÉR II / NŐVÉR III: Hol, hol, hol?
- NŐVÉR I: *(Lacikára mutat)* Ott pironkodik. Miért nem jössz közelebb, kislefarkasom?
- LACIKA: Köszönöm, jó itt nekem.
- NŐVÉR II: Marhaság, itt senkinek se jó.
- NŐVÉR III: Nem is azért vagyunk itt, hogy jó legyen.
- LACIKA: *(miközben beszél, mégis közelebb lép)* Maguk... maguk tényleg...?
- NŐVÉR II: Igen, mi tényleg vagyunk. Vagyunk, mert vagyunk. Azt hiszem.
- NŐVÉR III: Mit szeretnél, kislegény?
- LACIKA: Maguk igazán... olyan... Prostitúáltak?
- NŐVÉR II: Nem, kisfiam, mi kurvák vagyunk. Kurvákok. Ordasok, kurvákok.
- LACIKA: És ott a kabinban? *(kiabál)* Ott a kabinban basznak? Basznak? Basznak? Basznak?
- NŐVÉR I: Nem, aranyom. Nem kell a hiszti. Mi csak végezzük a dolgunkat. Amiért fizetnek. Hol ezt, hol azt.
- NŐVÉR III: Megcsinálunk mindenkit, ahogyan kell. Jönnek az emberek, és mi megcsináljuk őket.
- NŐVÉR II: Hol ezt, hol azt.
- NŐVÉR I: Mit gondolsz, miből él ez a fürdő? És mit gondolsz, miből él ez a város? Ha? Miből élsz te? Miből él itt mindenki? *(mutatja a nemiszervét)* Ebből. *(mutatja a többiekét is)* Ebből, meg ebből, meg ebből.
- TIBCSI: Elég a műsorból. Az a bajotok, hogy túl jó dolgotok van.
- NŐVÉR I: Hát erre még nem is gondoltam.
- TIBCSI: Mintha mások a saját kedvükért jönnének ide.

NŐVÉR II: Édesem, azt én leszarom, hogy saját kedv vagy nem saját. Mind megérdemli, amit kap, ezt te is tudod.

TIBCSI: Majd szétcsapok köztetek, aztán nem gondolkodtok annyit.

NŐVÉR I: Nem lehet mindenki angyal...

BÉLA: De fürdős se... az se lehet mindenki.

GABI: Na, Bélám, nem is tudod, milyen igazad van.

BÉLA: Gabi, hogy érted ezt?

GABI: Nem szólj szám.

A hangszóró kattogni kezd, aztán elhallgat.

GABI: Szerintem...

TIBCSI: Na, hagyjál az angyalokkal, jó?!

GABI: Nem akartam mondani semmit.

Kintről köszönés hallatszik.

NŐVENDÉG II: Jó napot kívánok! *(bejön, középkorú nő, hálóruhában, meztláb)*

BÉLA: Hoppá! Jó napot.

TIBCSI: Üdvözlöm, hölgyem!

NŐVÉREK /GABI /LACIKA, LACOS: Jó napot, jó napot!

BÉLA: Mit tetszik?

NŐVENDÉG II: Elnézést... lehet, hogy eltévedtem... egy pillanatra olyan furcsa volt... igazán nem is tudom... kicsi sötét, aztán meg ez a furcsa neon... nem is értem... Mintha már jártam volna itt, de mégsem. És akkor látom, hogy az a folyosó... aztán mintha egy fürdőben...

GABI: Mintha. Ez tetszik.

NŐVENDÉG II: Nem akartam megsérteni...

GABI: Nem is.

NŐVENDÉG II: Hát talán egy fürdés... egy jó fürdés...

BÉLA: Aha. Fürdés?

NŐVENDÉG II: Igen. De gondolom, ezen olyan nagyon nem csodálkozik.

BÉLA: Asszonyom, itt mi semmin nem csodálkozunk. Nem azért vagyunk itt, hogy csodálkozzunk.

NŐVENDÉG: Hát akkor... kérek egy jegyet. Kabinosat.

NŐVÉR I: Naná.

NŐVÉR II: Naná, naná.

NŐVENDÉG II: Parancsolnak?

- NŐVER I: Á, azt mi sohasem. Mi teljesítünk.
- NŐVENDÉG II: Igen. Nem mintha érteném.
- TIBCSI: Bocsásson meg... maga... az Ellenőr, ugye?
- NŐVENDÉG II: Hogyan? Nem, én ... én egy ... csak én vagyok.
- LACOS: Attól még lehet ellenőr is...
- TIBCSI: És fürödni akar?
- NŐVENDÉG II: Ez itt nem egy fürdő?
- TIBCSI: De az. Ki van írva a bejárat fölé kurva nagy betűkkel.
Árpádfürdő. Nem látta?
- NŐVENDÉG II: De igen, kérem, láttam.
- TIBCSI: Csodálatos. Tényleg látta?
- NŐVENDÉG II: Hát... azt hiszem.
- LACOS: Már megint egy hívő.
- NŐVENDÉG II: Ne haragudjanak... de mit lehet itt még csinálni a fürdésen kívül?
- BÉLA: Semmit, kérem, semmit az égvilágon.
- NŐVENDÉG II: Nahát akkor. Akkor miért csodálkoznak, hogy fürdeni akarok?
- LACOS: Csodálkozni majd maga fog.
- GABI: És ruhát... csereruhát... hozott magával?
- NŐVENDÉG II: Ruhát? Nem is tudom. (*mutatja*) Bár van itt egy csomag.. Hát persze. Hoztam. Küldték velem... Ki küldte?
- GABI: Akkor ez tényleg nem az ellenőr.
- TIBCSI: Azt nem lehet tudni.
- LACOS: Ezt mondom én is. Vagyis ezt mondtam.
- NŐVENDÉG II: Tudják... olyan sokszor gondolkodom monstanában...
- BÉLA: Na, még egy gondolkodó...
- NŐVENDÉG II: Én olyan sokat félttem eddig...
- GABI: Mitől félt?
- NŐVENDÉG II: Mindentől.
- GABI: Olyan nincs.
- NŐVENDÉG II: Hát... de van. Én tudom.
- BÉLA: Mondtam, hogy nagyokos.
- NŐVENDÉG: Például... nem nevetnek ki?
- GABI: Azt nem hiszem.
- NŐVENDÉG II: Most meg egyszeriben elszállt a félelem. Suttty!

- GABI: Sutty?
- NŐVENDÉG II: Sutty. Most már csak vagyok.
- BÉLA: Aha.
- NŐVENDÉG II: Hét-nyolc éves voltam... akkor még nem itt laktunk...
- LACOS: Itt?
- NŐVENDÉG II: A városban.
- LACOS: Aha.
- NŐVENDÉG II: Biciklivel mentünk a faluból... hová is? Azt hiszem, Újmajor, így hívták... a teheneket tartották ott. Ketten mentünk, az unokanővérem és én. Sütött a nap, jobbról-balról elvadult, alacsony akácerdő, zötyögött a bicikli, mert olyan durván összeillesztett betonlapokból állt az út... tudják milyen az?
- GABI: Az a lényeg, hogy ne kapkodja el, ha ennyire mesélni akar valamit, mert egyébként mi kurvára ráérünk ám itt, nincsen semmi dolgunk...
- NŐVENDÉG II: Hogy? Ja igen. Nem emlékszem már miért mentünk, csak az útra, a fákra... és arra, hogy egyszer csak le kellett szállnom, mert a zötyögés és kerekezés... gyalogolni kellett, tolni a kerékpárt és gyalogolni a megszáradt sárfoltok között, a repedezett betonlapokon...
- BÉLA: Esküszöm, belepusztulok az izgalomba...
- NŐVENDÉG II: Leszálltam a bicikliről... néhány lépés... és akkor.
- GABI: Akkor?
- NŐVÉR I: Akkor?
- NŐVÉR II: Mit akkor? Mi van?
- NŐVÉR I: Fogalmam sincs. Azt mondta, hogy akkor.
- NŐVENDÉG II: Akkor éreztem. Először és utoljára. Akkor éreztem.
- NŐVÉR III: Mit érzett? Érti valaki?
- NŐVÉR I: Kérdezd meg tőle.
- NŐVÉR III: Mit érzett akkor?
- NŐVENDÉG II: A boldogságot.
- NŐVÉR III: Mit?
- NŐVENDÉG III: Boldogságot. Mondom. A boldogságot.
- NŐVÉR III: Nem értem.

NŐVENDÉG II: Valami, ami..., onnan belülről jön, de nincsen értelme, nincsen oka és nincsen célja sem. És hogy így van, hogy így lehet...

NŐVÉR III: Hát... sokat segített, köszönöm.

NŐVENDÉG II: Hogy? Igen. Tulajdonképpen semmire nem emlékszem. Semmire. Csak tudom, hogy voltam boldog is.

GABI: Boldog? Ugyan már! Azt senki nem tudja, mi az a boldogság.

NŐVÉR III: Hát például az, hogy tudjál emlékezni rá.

GABI: Mire?

NŐVÉR III: Hogy azt hitted, tudod, mi az.

NŐVENDÉG II: Például az járt a fejemben folyton, ... nem baj, ha elmondom?

GABI: Semmi se baj. Itt nálunk már semmi se baj. Mondja csak.

NŐVENDÉG II: Hogy olyan könnyű vagyok... de olyan... mint egy angyal, igazán.

TIBCSI: Na! Azért ne essünk túlzásba! Momentán angyalokra itt nincsen semmi szükség.

NŐVENDÉG II: Én ezt olyan átvitt értelemben mondtam. Ha érti, mire gondolok.

TIBCSI: Gyanítom, hölgyem, gyanítom.

Ebben a pillanatban kialszik a villany.

LACOS: Hurrá!

TIBCSI: Lacos, hülye vagy?

GABI: Tibcsi, tudod, hogy az.

BÉLA: Minek örülsz, majom?

LACOS: Hát nem értitek? Eddig mindig elromlott a villany.

BÉLA: Na és?

LACOS: És most is elromlott.

BÉLA: Na és?!?

LACOS: Akkor semmi nem változott. Nem igaz?

Visszatér a világítás.

TIBCSI: Hát szerintem nem.

BÉLA: Szerintem se.

LACIKA: Szerintem se.

TIBCSI: Mi van, kis pöcs?

LACIKA: Bocsánat, csak hozzászóltam.

NŐVENDÉG II: Ne haragudjanak, ha lehet, akkor én most mennék...

GABI: Megy?

- NŐVENDÉG II: Igen, azt hiszem.
- NŐVÉR I: Hát sürgetni azért nem szokták.
- NŐVÉR II: Ez nem sürgetés.
- NŐVÉR III: Aki kíváncsi, hamar megöregszik. *(Nővendégre)* Na, megcsinálod?
- NŐVÉR II: Én? Miért pont én?
- NŐVÉR I: Ha lehet, akkor én még maradnék itt egy kicsit...
- NŐVÉR III: Ha lehet, mi? Ha lehet. *(Nővér II-höz)* Na, gyere, dolgozzunk egy kicsit, mielőtt elmegy a nap.
- NŐVÉR II: Hogyan menne el, ha még meg se jött?
- NŐVÉR III: Ja, de okos! Jaj, de okos! Na menjünk. *(Nővendéghez)* Illetve, maga is jöjjön, szívem!
- NŐVENDÉG II: Köszönöm, nagyon kedves.
- NŐVÉR II: Ahogy mondja. Mi itt kedvesek vagyunk. Igazi angyalok. Nagyon is.
- NŐVÉR III: A csomagját ne felejtse itt.
(közrefogják a nőt és kimennek)
- TIBCSI: Na, elég az örömökből! Dolgozás legyen!
- GABI: Ezzel most mit akarsz mondani?
- TIBCSI: Azt, hogy ne pofázzatok.
- LACOS: Ez most mit jelent?
- TIBCSI: Azt, hogy én vagyok a főnök, te hülye.
- LACOS: Na végre, ezt értem.
- BÉLA: És mi lenne, ha követséget küldenénk?
- TIBCSI: Mit akarsz te csinálni?
- BÉLA: Elmenni.
- TIBCSI: Akkor miért nem azt mondod?
- BÉLA: Úgy értem... oda. Hozzá. Hozzájuk.
- TIBCSI: Hozzá? Hozzájuk?
- BÉLA: Hozzájuk. Hozzá.
- LACOS: Mintha tudnád, hogy az hol van.
- BÉLA: Mit tudom én... Megkeresni őt. Őket.

TIBCSI: Ide figyelj, annál rosszabb, mint hogy nem látod őt, csak az lehet, ha keresed. És annál rosszabb, mint hogy keresed, csak az lehet, ha megtalálod. Érted?

BÉLA: Nem tudom.

LACOS: Egyszer hallottam valakiről, aki találkozott vele.

BÉLA: Kivel?

LACOS: Az igazgatóval.

GABI: Jesszusom, ez megint kezdi.

LACOS: Kint a város melletti úton, ott, ahol már szántóföldek vannak.

LACIKA: És? Mi lett?

LACOS: És beleőrült.

GABI: Lacos, te már megint hülyeségeket beszélsz.

LACOS: Mert ott ült egy kilométerkövön, s látta, ahogy elmegy az úton, de megszólítani nem merte... csak nézte, nézte, amíg rájött, hogy mennyire hasonlítanak. Ebbe őrült bele, ebbe a nagy hasonlóságba.

LACIKA: A város szélén nincsenek is szántóföldek.

LACOS: Ezt te honnan tudod?

LACIKA: Legyen elég annyi, hogy tudom.

LACOS: Oda jársz kapálni, mi?

TIBCSI: Nem mentek ti sehová, csak ha én megengedem.

BÉLA: Akkor engedd meg!

TIBCSI: A nagy szart, azt engedem. Vagy még azt se.

GABI: De... miért?

TIBCSI: Azért. Mert. Nincsen miért.

LACOS: Te, Tibcsi, és azt nem lehetne, hogy mi mind?

TIBCSI: Mit ti mind?

LACOS: Például, hogy mind elmegyünk... de mind...

GABI: Úgy, hogy itt nem is marad senki?

LACOS: Úgy.

GABI: Elmenni?

LACOS: Együtt. Vagy ha nem együtt, de akkor is.

TIBCSI: Baromság. Kétszeresen is.

GABI: Mert?

- TIBCSI: Mert nincsen olyan, hogy együtt. Nincsen, nem volt és nem is lesz. És mert ha valaki elmehet oda, az csakis én leszek.
- BÉLA: Te?!? Akkor menjél!
- TIBCSI: Megyek is. Majd ha én akarok. De... most még nem akarok.
- BÉLA: Ha akarsz?
- TIBCSI: De nem akarok.
- BÉLA: Nem akarsz.
- TIBCSI: Nem akarok.
- BÉLA: Lehet, hogy például...
- TIBCSI: Nem lehet.
- BÉLA: Hogy például félsz?
- TIBCSI: Nem szoktam.
- BÉLA: Gyáva vagy!
- TIBCSI: Kurva bátran szájon váglak, például.
- BÉLA: Ezekkel *(a többiekre mutat)*, meg a vendégekkel nagyképűsködni... na persze, az könnyű...
- TIBCSI: Nyuszi, az élet olyan, hogy csak fölösleges dolgokkal érdemes benne foglalkozni.
- BÉLA: ...most meg gyáva vagy...!
- TIBCSI: Megmondtam, majd megyek, ha akarok.
- GABI: Ha akarsz. És mikor akarsz?
- TIBCSI: Majd. Ha itt lesz az idő.
- LACIKA: De hát...
- TIBCSI: Na, te is hozzászólsz? Itt már mindenki okos?
- LACOS: Tibcsi, tudod, hogy én nem annyira...
- TIBCSI: Ne is.
- BÉLA: Nem mész.
- TIBCSI: *(ordítva)* Elég legyen már! A kurva életbe, elég legyen már!
- Csend van, mindenki hallgat.*
- TIBCSI: *(ordít)* Elég legyen már!!!
- Csend van, mindenki hallgat.*
- TIBCSI: *(csöndesen)* Elég legyen már.
- Csend van, mindenki hallgat.*
- TIBCSI: *(csöndesen)* Tudjátok ti, mit csinálok én, amikor nem itt vagyok?

- LACOS: Hát főnök, hogyne... mesélted már... a nők... meg a buli...
cipzár a számon...
- TIBCSI: Baromság.
- LACOS: Baromság?
- TIBCSI: Ülök. Tudjátok? Ülök. Az ablak előtt.
- GABI: Milyen ablak? Hol van itt ablak?
- TIBCSI: Van nálunk egy fa a kerítésen túl. Egy almafa. Azt nézem egész nap.
- BÉLA: Gyáva.
- TIBCSI: Szárazak már az ágai, lehullottak a levelek. Nem olyan régen még zöld volt minden, most meg csak itt-ott maradt egy-két levél. Összepöndörödve várják a havat. És az egyik, a kerítés fölé lógó ágon még maradt egy alma is. Megfeketedett a szára, de a héja piros.
- BÉLA: Gyáva.
- TIBCSI: Az ide járó madarak kicsipkedték: csontsárga a húsa, egészen sokat kikapkodtak belőle már. Ezt nézem, és arra gondolok, meddig maradhat még odafent? Meddig tarthatja még az a fekete szár? Mert amikor egy cinke vagy egy veréb rászáll, akkor a madár súlya is húzza lefelé. Viszont minél többet csipked belőle, annál könnyebb lesz a csutka, ami a fán marad...
- BÉLA: Gyáva.
- TIBCSI: Fogy és egyre kevesebb, tehát fent maradhat. Viszont ha a cinke nem csippentene belőle annyit, akkor a cinke lenne könnyebb, és akkor kevésbé húzná a súlya az almát. És ha már nem lógna ott az alma, akkor a cinke éhen maradna, és ő zuhanna le a földre, a száraz levelek közé... ezt nézem, értitek? A cinke meg egyre csak visszarepül, az alma egyre fogy, ezért ott himbálódzik azon a megfeketedett száron...
- GABI: Tibcsi!
- TIBCSI: *(értetlenül)* ... hogy... tessék?
- GABI: Megölelhetlek?
- TIBCSI: Megölelni? Talán. Igen.
- Gabi odalép hozzá, átöleli.*

- TIBCSI: Ez jó.
- GABI: Pszt! Cs-sss...
- LACOS: Főnök! Én is ölelhetek? *(választ se várva odalép, és átöleli mind a kettőjüket)*
- BÉLA: Most mi van? Nem értem.
- LACIKA: Ez van. *(odamegy, ő is csatlakozik az öleléshez)*
- BÉLA: Nekem nyolc. *(ő is becsatlakozik)*
- NŐVÉR I: *(tapsikol)* Jaj, de megható! Én is, én is! *(ő is ölel)*
Ott állnak mind, egyetlen nagy ölelésben.
- TIBCSI: Na jó! Ez... egy kicsit sok volt.
- NŐVÉR I: A jóból soha nem elég.
- GABI: Abból nem.
- LACOS: Ezért is lenne kár...
- TIBCSI: Mi lenne?
- LACOS: Ezért a sok jóért... ezért lenne kár...
- BÉLA: Ja, bazdmeg.
- TIBCSI: Hát hová akarnátok menni, ti hülyék? Hová?
- LACIKA: Itt az a kérdés, te hová akarsz menni.
- TIBCSI: Hát még mindig nem értitek? Még mindig?
- GABI: Mert majd te megmondod, ugye, hogy nekünk mit kellene értenünk?
- TIBCSI: Hát ti tényleg azt hiszitek, hogy van ott valaki? *(a hangszóróra mutogat)* Van ott valaki... csak nem szól? Csak figyel és soha nem ad még egy jelet sem?
- GABI: Tibcsi, hagyd abba!
- TIBCSI: Hülyék vagytok? Hülyék, hülyék, hülyék! *(a söprűvel próbálja lökdösni a hangszórót)* Hiszen ott nincsen is senki... nem értitek?!
- GABI: Vigyázz, Tibcsi, ebből baj lesz!
- TIBCSI: Én vagyok gyáva?
- GABI: Nem vagy gyáva, csak vigyázz.
- TIBCSI: Hát mit gondoltok, miért vagyunk mi itt?
- LACOS: Én nem gondolok semmit...

TIBCSI: Az emberek dolgoznak odakint, telezsúfolják az életüket drámákkal, mert máskülönben rettenetesen unatkoznának, s mert azt hiszik, végre történik velük majd valami, amikor idekerülnek... Mi meg itt várunk rájuk, itt bent várunk...

GABI: Ne figyeljete rá... nem tudja, mit beszél...

TIBCSI: Azt hiszitek ez kő? Vagy ez fal? Csakis a jelen, mindig csakis a jelen... *(végre jól megböki a hangszórót, ám úgy, hogy az lezuhan a falról)*

Mindenki dermedten áll.

GABI: Most jó? Ezt akartad? Ezt?

Tibcsi leguggol a hangszóró mellé, közelről bámulja.

Egy pillanatra sötétség támad: aztán újra felkapcsolódik a villany.

TIBCSI: Nem akartam semmit. Semmit nem akartam, igazán.

LACIKA: Most aztán megmondtad, mi?

TIBCSI: Minden, amit mondtam igaz, de az igazság ennél mérhetetlenül több.

LACIKA: Még ez is lehet. *(kiveszi a kezéből a söprűt)*

TIBCSI: Nem a jövő várakozik ránk. Csak a következő pillanat.

LACIKA: Nem tart vissza senki.

GABI: Nem kellett volna így lennie.

TIBCSI: És aki ezen a pillanaton túllát, az becsapja magát.

TIBCSI: Megyek.

LACOS: Tibcsi, akkor most mégis megkeresed őt? Vagyis őket? Vagyis... most mégis?

TIBCSI: Hát persze, Lacos. Megkeresem. *(elindul kifelé)*

TIBCSI: Megyek.

GABI: Vigyázz magadra, Tibcsi.

TIBCSI: És azért... végül is ha valaki... akkor én megtalálhatom... nem?

GABI: Vigyázz magadra.

TIBCSI: Ki találná meg, ha én nem, ugye? Azt nekem kell, ugye? (...)
Megyek.

LACIKA: Mégy?

GABI: Óvatos legyél.

TIBCSI: Megyek.

GABI: Még egy ölelés lehet?

TIBCSI: Hát... lehet.

Gabi odalép hozzá és megöleli.

LACOS: Én is akarok. *(ő is megöleli Tibcsit)*

BÉLA: Beszálltam. *(ő is megöleli)*

NŐVÉR I: Én is, én is!

LACIKA: Hát... ha lehet... *(ő is megöleli)*

Tibcsi az ölelések után esetlenül áll, egyedül.

TIBCSI: Most akkor elindulok.

Nem mozdul.

TIBCSI: Megyek is már.

Nem mozdul.

TIBCSI: Ideje elindulnom.

Nem mozdul.

TIBCSI: Már itt se vagyok.

Nem mozdul.

TIBCSI: Megyek.

Lassan, nagyon lassan megfordul.

TIBCSI: Megyek.

Kimegy a „Bejárat” feliratnál.

A többiek csendben állnak.

LACOS: Elment.

BÉLA: Hú, bazdmeg, hát te nagyon szemfüles vagy.

NŐVÉR I: És ha...

GABI: Mit akarsz mondani?

NŐVÉR I: Semmit.

GABI: Akkor jó.

NŐVÉR I: Hogy például... tényleg nincsen ott senki... vagy nem is ott van... hanem...

GABI: Hanem?

NŐVÉR I: Például itt.

BÉLA: Itt? Itt mi vagyunk.

GABI: Igen. Itt mi vagyunk.

LACOS: Hát amit a kurvákról meg a szemétről mondott, az szerintem például teljesen igaz...

LACIKA: Nem is beszélt ilyesmiről.

LACOS: Nem? Ez biztos?

LACIKA: Halálbiztos.

LACOS: Akkor rosszul hallottam valamit.

BÉLA: A füled, Lacos, ugye? *(Lacikához)* És most?

LACIKA: Mit most?

BÉLA: Mi meg csak így?

LACIKA: Mit így?

BÉLA: Hagyjuk, hogy ő... hogy elmenjen... oda?

LACIKA: Te mit gondolsz?

BÉLA: Én?

LACIKA: Te.

BÉLA: Talán... talán hogy nem kéne.

LACIKA: Elmennie?

BÉLA: Nem. Hagyni nem kéne. Nekünk.

LACIKA: Nem kéne?

BÉLA: Nem hát. Még baja esik.

LACIKA: Baja?

BÉLA: Baja. Valami baleset, vagy ilyesmi.

LACIKA: Súlyos baja. Hát az nem lenne jó.

BÉLA: Nem bizony. Azért mondom, hogy nem kéne.

LACIKA: S akkor mi van?

BÉLA: Hát például... megnézem hová megy, jó?

LACIKA: Utána még? Helyes.

BÉLA: Igen. Utánamegyek. Ő... és hozok szerelőszerszámokat, jó?

LACIKA: Szerszámokat? Minek?

BÉLA: *(a hangszóróra mutat)* Ahhoz.

LACIKA: Ja, ahhoz. Az jó lesz.

BÉLA: Sietek... mert... sietek.

(kimegy)

NŐVÉR I: És ha...?

GABI: Már megint?

- NŐVÉR I: És mi van, ha?
- GABI: Ha?
- NŐVÉR I: Ha megtalálja.
- LACOS: A Béla?
- NŐVÉR I: Dehogy. A Tibcsi. A főnökséget.
- GABI: Mi van? Az még rosszabb.
- NŐVÉR I: A Tibcsi valahogy olyan haragosnak látszott.
- GABI: Jól látod, aranyom, rossz kedve volt. De most már biztosan megvigasztalódott.
- NŐVÉR I: Hála... hála... kinek is? *(senki nem válaszol)* Szóval, örülök. Nem annak, hogy leszakadt, persze, hogy nem, hanem, hogy nincsen nagyobb baj... hogy csak így... hogy így elengedte magát... Hát hiszen ránk is eshetett volna, erre nem gondoltatok? Ki fogja ezt majd felszerelni?
- LACIKA: Majd a Béla. Ő ügyes.
- GABI: Itt mindenki ügyes.
- NŐVÉR I: Ó, igen, a Béla tényleg ügyes. *(Lacikához)* Látom, te meg mindig csak söpörsz... azzal a nagy söprűvel...
- GABI: Na, már csak ez hiányzott.
- NŐVÉR I: *(Lacikához)* Tudod, azért is maradtam most itt, úgy értem, nem mentem a többiekkel... mert annyira bántott az a dolog...
- LACIKA: Milyen dolog? Hogy? Micsoda? Nem figyeltem. Mindegy, nem érek én most erre... segítenem kell a Bélának... *(kiszalad)*
- NŐVÉR I: Hogy csúnyán beszéltem veled... tudod, a töcskölés meg ilyenek... miközben te olyan kedves, ártatlan fiúcska vagy...
- LACOS: Te most kihez beszélsz? Mert ha nem vetted volna észre, a Lacika most ment el.
- NŐVÉR I: Elment?
- LACOS: El.
- NŐVÉR I: Jaj, de kár. Mondani akartam neki valamit. Valami nagyon fontosat.
- LACOS: Fontosat?
- NŐVÉR I: Igen... a szerelemről...
- GABI: Oda ne rohanjak... Te. A szerelemről.
- NŐVÉR I: *(Gabira)* A híres Gabi nővér.

- GABI: Hallgass, te ribanc.
- NŐVÉR I: Aki a legkiválóbb... a rettegett kabinos. Nagyon is kabinos volt.
- GABI: Meghaltál volna, ha nem mondom, mi?
- NŐVÉR I: Ne haragudj, drágám, nem tudtam, hogy téged zavar.
- GABI: Nem zavar.
- NŐVÉR I: *(Lacoshoz)* Vagy szerinted ő is olyan... a Lacika... hogy azt hiszi... hogy egy nővér... egy kabinos nem érez semmit? Nem lehet például... szerelmes?
- GABI: Szerelmes?!
- NŐVÉR I: Például. A szeretet türelmes, a szeretet jóságos, a szeretet nem féltékeny, nem kérkedik, nem is kevély. Mindent eltűr, mindent elhisz, mindent remél, mindent elvisel. Meg az is jó lehetne... hogy neki adhatnám a pénzt is ezután... a pénzt, amit...
- LACOS: Tudjuk, milyen pénzt.
- NŐVÉR I: Hát persze, hogy tudod. És ő is tudja, hiszen olyan okos. Azt mondták nekem, ő azt is tudja, mikor jön az ellenőr. Mikor és kicsoda. Ez igaz?
- LACOS: Ez igaz. De neked ki mondta?
- NŐVÉR I: A nővérekéim.
- LACOS: Mind a ketten?
- NŐVÉR I: Ketten. Ha lehetne, akkor én az összes hasznot neki, a Lacikának adnám.
- LACOS: Milyen hasznot?
- NŐVÉR I: Hát a ... amit összegyűjtünk... ott a kabinnál...
- LACOS: Hallottam egyszer egy olyat, hogy valaki kiment egy temetésre, egy ismerőse temetésére, és ott állt a gyászolók között, a nyitott sírnál, amikor a másik oldalról, mert ott is éppen egy friss sírt ástak, a hirtelen szélben egyszer csak kidőlt egy fenyőfa, és éppen rá erre az emberre, de úgy, hogy nem is csak agyonütötte, de rögtön beleesett a kiásott gödörbe... azért ez tiszta haszon, nem? Ha már úgyis ott volt. Mert a kimenetelnek is dupla haszna volt, meg a gödörásásnak is dupla haszon...
- GABI: Elmész te a francba, Lacos!
- NŐVÉR I: De hát én itt a szerelemről beszélek!

LACOS: Bocsánat. Csak eszembe jutott.
 GABI: Szerinted a Lacika tényleg tudja, hogy mi van az ellenőrrel?
 LACOS: Meglehet. Illetve biztosan.
 GABI: Azt is, hogy mikor jön?
 LACOS: Azt tudja a legjobban. Ebben biztos lehetsz.
 GABI: És ezt... ezt eddig miért nem mondtad?

Visszarohan Béla, valósággal beesik, és lihegve megáll közepen.

LACOS: Béla!
 BÉLA: Tibcsi!
 LACOS: Tessék? Azt hittem, a Béla vagy.
 BÉLA: A Tibcsi!
 LACOS: Passz.
 GABI: Mi van?
 BÉLA: Tibcsi!
 LACOS: Ezt nem értem.
 BÉLA: Belefulladt a nagymedencébe.
 LACOS: Mi? Mit csinált?
 GABI: Belefulladt?! A Tibcsi?

Megérkezik Lacika is.

LACIKA: Belefulladt.
 LACOS: De hát... ott nincsen is víz...
 GABI: Évek óta nincsen ott víz... hogyan fulladt volna meg?
 BÉLA: Részletkérdés. Meghalt. A medencében.
 LACIKA: Az alján. A kövön.
 GABI: A kövön?
 LACIKA: A csempén.
 BÉLA: Talán fürdeni akart... vagy beleesett... nem tudom... de ott feküdt a medence alján...
 LACOS: Fürdeni? Ott, ahol nincsen víz?
 BÉLA: Beleesett.
 LACIKA: Vagy ugrott. Nem lehet azt tudni.
 GABI: Biztos, hogy a Tibcsiről beszélsz?
 BÉLA: Mit mondjak? Mint a halál.

Bejön Nővér II és Nővér III, egy kerekas ágyat tolnak be, rajta Tibcsi fekszik, letakarva Árpád-fürdő feliratú fürdőlepedővel, csak a lábrésze látszik. Betolják az ágyat egészen középre, a földön heverő hangszóró mellé.

NŐVÉR I: Ez... ez tényleg a Tibcsi...

GABI: Az nem lehet.

LACIKA: Nem? Miért?

GABI: Mert ez nem is papucsban van... Ez utcai ruhában van...

LACIKA: De a Tibcsi utcai ruhájában...

NŐVÉR I: Utcai ruhában... mint azok...

LACIKA: Mint azok?

NŐVÉR I: ...mint a vendégek...

GABI: Meg kellene nézni az arcát...

BÉLA: Minek?

GABI: Hogy tudjuk... hogy a Tibcsi vagy nem...

LACIKA: Ezt most is tudjuk. Szörnyű baleset.

LACOS: Baleset?

GABI: Baleset?

BÉLA: Baleset.

NŐVÉR I: Baleset?

LACIKA: Baleset.

GABI: Baleset.

LACIKA: Elfelejtette, hogy nincsen víz. Van ilyen. Bárkivel előfordulhat. A megfeszített munka okozza.

Gabi átmegy az ágy túloldalára, felemeli Tibcsi arcáról a lepedőt, hosszan nézi. Lassan mellé sorol Lacos és a Nővér I is.

NŐVÉR I: És szerszámot hoztatok?

BÉLA: Micsodát?

NŐVÉR I: Szerszámokat.

BÉLA: Milyen szerszámokat?

NŐVÉR I: Amiért kimentél... Felszerelni... azt. *(a hangszóróra mutat)* Ahogy a Lacika mondta.

BÉLA: Ja! Szerszámot. Mindjárt hozok.

GABI: De miért ugrik valaki fejjele egy üres medencébe? Ti értitek?

LACIKA: Nincsen ezen mit érteni. Baleset.

LACOS: Szegény Tibcsi.
 NŐVÉR II: Szegény? Miért?
 LACOS: Jó ember volt.
 NŐVÉR II: Jó ember? Ezt ki mondja?
 LACOS: Nem én... én csak emlétem.
 NŐVÉR II: Lacos, ez teljesen hülyeség!
 LACOS: Tudom. Nálam így szokott lenni.
 GABI: Mi lesz velünk ezután?
 BÉLA: Mért pont ezután? Eddig mi volt?
 LACIKA: Majd csak leszünk valahogyan.
 GABI: Gondolod?
 LACIKA: Tudom.
 GABI: Tudod? Drágaságom?
 LACIKA: Megígérem.
 GABI: Ha megígéred, akkor jó. Akkor nagyon jó. Gyere ide hozzám, hadd öleljelek meg... ebben a nagy fájdalomban, csak a szeretet segít...

Összeölelkeznek, Gabi korántsem anyásan viselkedik.

GABI: Nos? Érzed?
 LACIKA: Hát valamit érzek, az biztos.
 GABI: És jobb, ugye?
 LACIKA: Az nem kifejezés.
 NŐVÉR I: *(Tibcsire)* Akkor én meg megölelem őt, jó?
 BÉLA: Őt? Minek?
 NŐVÉR I: Hátha neki is jobb lesz egy kicsit.

Átöleli a lepedővel letakart Tibcsit.

NŐVÉR I: Na, jobb már neked, Tibcsi? Jobb már neked?
 BÉLA: Bazdmeg, hosszú lesz még ez a nap.

Elalszik, majd felgyullad a villany.

Elalszik, majd újra felgyullad.

Elalszik, s most rövid időre sötét marad.

II.1/2.

Amikor felgyullad a világítás, látjuk, hogy már reggel van. Tibcsi kerekas ágya üresen áll ugyanott, ahol az imént még ő feküdt benne, de csak egy gyűrött lepedő hever rajta. A hangszóró is ugyanott, a földön hever.

Lacos jön be, kövérkés alak, kopott utcai ruha. A kezében kötélfülű, hatalmas hajléktalan-nejlonszatyor. Ide-oda fordul, végül lerakja a pultra. Ő maga leül egy padra, s lassan, elmélázva vetkőzni kezd. Ahogy veti le magáról egyre másra a rétegeket, egyre soványabbnak látszik. Végül vékony, göthös ember, alsónadrágban és zokniban ül a padon, mellette hatalmas halom ruha.

LACOS *(lassan, tűrőgetve vetni kezdi az egyik zokniját és közben hol füttyörészgetve, hol szöveggel is énekelve szórakoztatja magát):*
„Szép vagy, gyönyörű vagy, Magyarország, szebb vagy nékem, mint a nagyvilág...”

Ebben a pillanatban kialszik a neon.

LACOS: Na! Na?

Visszatér a fény.

LACOS: Na!

Az összegyűrt, gombócos zokniját az orrához nyomja, megszagolgatja, és úgy énekelget.

LACOS: *„Szép vagy, gyönyörű vagy, Magyarország! Szebb vagy nékem, mint a...” (ránéz a zoknira) Hú! Húha! Hú. „Nagyvilág...”*

A zoknit a többi ruhára dobja, elmélyülten turkálni kezd a lábujjai között, a kipiszkált kis gombócokat a földre pöcköli, s folytatja a füttyülést.

Zihálva, nehézkesen lépkedve bejön Gabi, rajta is kopottas, meghatározhatatlan jellegű utcai ruha.

GABI: Na, Lacos, te már?

LACOS: Á, csak most. Még nem is öltöztem. Csak vetkőztem.

GABI: Azt látom. Milyen rossz szag van itt.

LACOS: Hol? Én nem érzek semmit.

GABI: Naná, hogy nem. Pedig van. Mint a hullaházban. *(leül Lacos mellé, úgy, ahogy van, kabátban. Gabi hallgat, pihen, Lacos elcsendesedve fütyörészget.)*

LACOS: Ha. Húha. Ma még nem is jött senki. Felöltözöm. *(nagy műanyag kosarat húz elő a pult mögül, telve láthatóan használt, de csupa fehér, "Árpádfürdő" feliratú ruhákkal. Turkálni, válogatni kezd közöttük.)* Teneked mit adjak?

GABI: Trikót. Meg köpenyt, ha van.

LACOS: Minden van. *(kiválaszt a koszos, gyűrött ruhahalomból néhány holmit, egy trikót és egy köpenyt Gabinak dob. A magának kiszedett trikót és nadrágot, mielőtt felveszi, megszagolja.)* Hú. Húha.

GABI: Köszike. *(komótosan vetkőzni kezd, miközben Lacos felöltözik.)*

LACOS: *(nézi, ahogy Gabesz lassan kombinéra vetkőzik. Az ő trikóján látszik a díszes, de jól olvasható felirat: ÁRPÁDFÜRDŐ.)*

GABI: *(felveszi a köpenyt, azon is jól olvasható a felirat: ÁRPÁDFÜRDŐ. Megszagolja magát.)* Na, most már nincs is olyan büdös.

LACOS: Tényleg nincs.

GABI: Inkább olyan szájszag van, nem?

LACOS: Száj?

GABI: Minden reggel. Minden nap. Szerintem az életnek rossz szájszaga van. Egyre inkább rossz szájszaga van. Biztos ez a kurva sok toll itt mindenfelé szétszóródva. Miért nem söpör fel itt senki?

LACOS: Hát... én ezt visszarakom. *(visszalöki a ruháskosarat a pult mögé. A padon hagyott hajléktlan-szatyrához lép, abban kezd matatni.)*

GABI: Lacos! Már megint egy?

- LACOS: Mi? Dehogyan! Igen. Izé... *(felnevez az órára)* még nincsen még hat óra sem. *(belenyúl a szatyorba, egy másik szatyrot vesz ki, ami tele van nejlonszatyrokkal. Kedvtelve gusztálgatja őket.)*
- (GABI odamegy hozzá, félretolja és ellentmondást nem tűrve belenéz a reklámszatyorba.)*
- LACOS: Nem csináltam semmit! Folyton bántasz.
- GABI: *(legyint)* Na és ez most micsoda?
- LACOS: ...találtam... Tudod... Áramot tud termelni. Akkumulátor. Energiát. Teljesen magától. Mint egy ember.. *(kiemel a szatyorból egy ütött kopott, ócska autóakkumulátort.)*
- GABI: Hányadik?
- LACOS: Hát... Tíz. Tizedik. Vagy... vagyis a tizenegyedik. Tizennégy.
- GABI: Szarban finom a döglött légy.
- LACOS: Ez jó. Régen sokszor jó kedved volt. Mosolyogtál is, emlékszel?
- GABI: Hülye.
- LACOS: Igen, ezt is mondtad.
- GABI: Most is mondom. Rakd el a szatyraidat a szatyraidba. Sovány-nyúl-vágtában, mielőtt valaki meglátja.
- LACOS: Valaki?
- GABI: Ne legyél hülye. Úgy értem, hogy rajtam kívül.
- LACOS: Aranyos vagy.
- GABI: Naná, hogy az. Mindig aranyos vagyok.
- LACIKA: *(kintről kiabál)* Jó reggelt! *(bejön, ragyogva, frissen, utcai ruhában, fényes cipőben)* Na, együtt vagyunk? Ilyen hajnal, aztán máris így együtt? A munka dandárja!
- GABI: Lacika!
- LACIKA: Tudom, én vagyok az.
- LACOS: Jó reggelt, Lacika úr!
- LACIKA: Jó kávézag! Ezt már szeretem!
- LACOS: Hozom. Három cukor, sok tej?
- LACIKA: És tempó, Lacoskám, tempó.
- LACOS *(a kabinjához szalad, tevékenykedik, tölti a kávé)* Máris, főnök! *(hangosan énekle)* Máris, főnök, máris, főnök, máris, főnök...
- LACIKA: *(Nézi Lacost, aztán Gabihoz)* Ez hülye?

- GABI: Tudod, hogy igen.
- LACIKA: Puszi van?
- GABI: Tudod, hogy igen. *(félíg anyásan, félíg kurvásan megpuszilja)*
- LACOS: *(hozza a kávé, s vele együtt egy féldecis pálinkás üveget is)*
Bocs, főnök, már itt is vagyok...
- LACIKA: Kösz, öcsi. *(behajtja előbb a pálinkát, aztán a kávé)* Brrr... Vérré válik! *(cinkosan)* Ami azt illeti, kell is ... *(hangosan)* Na, lássunk munkához! Itt a kulcsom! *(hosszú zsinóron lógó kabinkulcsot nyújt Lacosnak)*
- LACOS *(a kezében a pálinkáspohár, a kávéspohár, átveszi a kulcsot is)*
Kösz, főnök! *(körülnéz, segítséget keresve)* Kösz, főnök! *(a saját kabinjához siet, lerakja a poharakat, majd az 1. kabint nyitja ki Lacika kulcsával, és egy ragyogóan tiszta fehér trikót, fehér nadrágot, fehér papucsot vesz elő, persze mindegyiken az ismert felirat)*
- LACIKA: No, de sok az idő már... Lassú munka ritkán jó.
- LACOS: Itt van. Izé... itt vagyok.
- LACIKA: Előbb az inget. *(oldalra nyújtja a kezét, várva, hogy átöltöztessék)*
- GABI: Segítek! *(kigombolja Lacikai ingét, szépen lehúzza róla, majd átveszi Lacostól a fehér trikót és feladja a férfirra. Aztán megoldja Lacikai övét és lehúzza a nadrág cipzárját, így Lacikai nadrágja lecsúszik a bokájára.)*
- LACIKA: És a cipő?
- GABI: Ó, bocsika! *(leguggol Lacika elé és kifűzi a cipőit, majd kibújtatja mindkét lábát a cipőkből, és így, guggolva húzza le a férfiról a nadrágot is.)* Majdnem elfelejtettem.
- LACIKA *(trikó, alsógatya, zokni – int Lacosnak, a nadrágra mutatva)* Na!
- LACOS: Igenis! *(nyújtja Gabi felé a nadrágot, ketten kétfelől fogják, oldalról, segítik, hogy Lacika belelépjen, majd Lacos odahelyezi a két fehér papucsot is)*
- LACIKA: Milyen napunk van ma? Fürdés, gőz, satöbbi? Dögök?
- LACOS: Á, főnök, semmi különös! Pontosabban egészen semmi.
- GABI: *(hózzádörgölődzik és lényegében úgy is marad)* Milyen jól nézel ma ki, Lacika!

- BÉLA *(jön befelé)* Bor, búza, békesség!
- LACIKA: Na, mi van, mester?
- BÉLA: Hogy mi van? Főnök, azt te tudod.
- LACIKA: *(a hangszóróra mutat)* Volna itt egy kis szerelés.
- BÉLA: Értettem, főnök.
- LACIKA: Aligha. Ezt már nem rakjuk föl. Adni kell a kulcsínre is.
- BÉLA: Mire?
- LACIKA: Kulcsín.
- BÉLA: Bazdmeg, az micsoda?
- LACOS: Biztos valami jót jelent.
- LACIKA: Ne mondják már, hogy itt semmi nem változik, ugye? Jönnek-mennek a vendégek. Meg a főnökség is látja. Nem olyan ez a fürdő, nem olyan ez a város, nem igaz?
- BÉLA: De igaz, főnök, igaz. Bocsáss meg, akkor ez most mit is jelent?
- LACIKA: Hogy hozzá egy új hangszórót, te hülye. Ezt meg kiviheted.
- BÉLA: Ja, hogy! Erre nem gondoltam. *(Felnyalábolja a hangszórót és kicipeli.)*
- GABI: Lacika!
- LACIKA: Aha?
- GABI: És miért nem mondtad, hogy te vagy az ellenőr?
- LACIKA: Hülye kérdés.
- LACOS: Bocs Gabi, ez igaz.
- GABI: Te kussolj!
- LACIKA: Egy ellenőr soha nem mondja azt, hogy ő az ellenőr. Mert ha mondja, akkor már nem is lehet úgy ellenőr. Fogtad?
- GABI: És... és a Tibcsi tudta?
- LACOS: Ugyan már, nem tudott ő semmit. Ugye, főnök?
- LACIKA: Így valahogy.
- GABI: *(átöleli szerelmesen Lacikát)* És azt hiszem, jól megleszünk azért.... Ugye?
- LACIKA: Megleszünk. Meg is vagyunk.
- Nővérek jönnek, mind a hárman.*
- NŐVÉR II: Ohó, de jókor érkeztünk! Hiszen itt szerelmes jelenetet látunk!
- NŐVÉR I: Nekünk is szabad? *(gyorsan átöleli Gabit és Lacikát)*

- NŐVÉR III: Sötét verem, nagy szerelem. *(ő is ölel)*
- NŐVÉR II: Gyere, Lacos, kicsi a rakás! *(ők is az ölelésbe fonódnak)*
- NŐVÉR I: *(hüppögve)* Mindig más lesz boldog...
- NŐVÉR III: Miért, te nem vagy az?
- NŐVÉR II: Ismerjük el, azért megváltozott mostanában itt a világ...
- NŐVÉR I: Na de azért ideje is volt, nem?
- NŐVÉR II: Sajnos, a Tibcsi... hát ő egy Tibcsi volt, ismerjük el.
- NŐVÉR III: Elismerjük.
- NŐVÉR I: Azt se engedte, hogy beszéljünk a főnökséggel.
- NŐVÉR II: Meg a pénzt... azt se engedte.
- NŐVÉR I: A pénz az ördög ürüléke.
- NŐVÉR III: Az az igazság, hogy nem engedett semmit. Ismerjük el.
- NŐVÉR I: Elismerjük.
- NŐVÉR II: És látszott, hogy nem jóban törí a fejét.
- NŐVÉR III: Az nagyon látszott.
- NŐVÉR II: Folyton látszott.
- NŐVÉR I: Mert egyszerűen ő nem volt jó. Ismerjük el.
- NŐVÉR II: Elismerjük. Mindenki halálos beteg, csak éppen nem mindenki veszi tudomásul.
- NŐVÉR I: Ez most hogy jön ide?
- NŐVÉR II: Nem tudom, de jól hangzott. Ismerjük el.
- NŐVÉR II: Elismerjük
- LACIKA: Na, most már csend legyen. Álljon mindenki sorba!
- LACOS: Nincs is itt mindenki.
- LACIKA: Az álljon sorba, aki itt van.
- (a jelenlévők felsorakoznak, Lacika velük szemben)*
- LACIKA: Mostantól itt mindenki mindig igazat mond! Értettétek?
- GABI/LACOS/NŐVÉREK: Igen.
- LACOS: De...
- LACIKA: De miért is?
- LACIKA: Egyetlen aprócska hazugság is képes annyira elburjánzani, hogy betölti az egész életet.
- NŐVÉR I: Milyen okos!
- NŐVÉR II: Nem csak okos, hanem bölcs is.

- NŐVÉR III: Bölcsis? Szerintem már idősebb annál...
- LACIKA: Az erőfeszítések nélküli ember: ellenszenves ember. Az a legszánalmasabb, ha valakinek már vágyai sincsenek. Érthető?
- GABI: Igen.
- LACOS: Igenis.
- NŐVÉREK: Mi értjük.
- LACIKA: Te például mit akarsz?
- GABI: Most már semmit. Örülök.
- LACIKA: És te?
- NŐVÉR III: Még nem tudom... de gondolkodom...
- LACIKA: És te?
- NŐVÉR I: Téged.... Hiszen tudod....
- LACIKA: Lacos?
- LACOS: Képzeld, nem is rég beszélgettem egy emberrel, vagyis egy férfival, vagyis hogy volt itt egy vendég...
- LACIKA: Lacos!
- LACOS: Bocs. És ő mesélte nekem, hogy néhány hónappal ezelőtt beteg volt, persze csak átmenetileg, mindenesetre arra kényszerült, hogy egy ideig ülve pisiljen, vagyis megváljon attól a gyönyörteljes szokásától, hogy szétvetett lábbal, csobogó sugarat lövelljen, attól, hogy a csípőjére biggyesztve a jobbját, a baljával hanyagul tartsa a farkát, ehelyett lekuporodva, gyámoltalanul kellett a csészére telepednie, nincs mit ezen szépíteni, eleinte nagyon is szenvedett, megalázónak és szánalmasnak érezte, s nem is emlékszik rá, mikor történt változás, hogy eltűnt előbb belőle a bosszankodás, a megalázottság érzése, majd valami addig ismeretlen elégedettség köszöntött rá, roppant vonzó könnyűséget érzett... megtehetné már, szétvetett lábbal csoboghatna, nemtörődöm és fennhéjázó lehetne, csakhogy immár esze ágában sincs, mindig lekuporodik a vécére, kicselezte a testét és ennek örül...
- LACIKA: Mít akarsz ezzel mondani?
- LACOS: Én? Az égvilágon semmit. Halljátok, micsoda nagy zaj jön a medencék felől?

(mindnyájan hallgatóznak, s valóban, a távolból jól hallhatóan vízcsobogás, kiáltozás, fürdőzés hangjai hallatszanak)

LACIKA: Dolgozni kell, a jövőt nem adják ingyen.

NŐVÉR I: Milyen szépen mondja...! Már megint.

GABI: De nem neked.

Visszajön Béla, a kezében egy fehér dobozú, négyszögletes, az előzőnél sokkal kisebb méretű hangszóró.

BÉLA: Meghoztam, főnök.

LACIKA: Ideje volt. Fel is nyomhatod.

BÉLA: Igen. *(pillanatok alatt felakasztja az új hangszórót a régi helyére, ehhez Tibcsi kerekas ágyát használja állványként)*

BÉLA: Na, meg is van.

LACIKA: Helyes. Lacoskám, van valami kajánk?

LACOS: Hát... például van egy kis sonkászsömle. Baromi jó. Originál

LACIKA: Jöhet.

LACOS: Parancs! *(a szekrényéhez megy, ott kezd matatni. Bejön a hátsó „Bejárat” felől az Öreg vendég)*

ÖREG VENDÉG: Elnézést kérek... lehet, hogy én már megint eltévedtem...

GABI: Hát maga, papa, honnan került elő? Már megint.

ÖREG VENDÉG: Na, azt én is szeretném tudni... Egyszer csak már megint itt voltam ezen a csempés folyosón... és hallottam, hogy maguk itt beszélgetnek... meg ez a folyamatos suhogás...

NŐVÉR I: Milyen suhogás, papa?

ÖREG VENDÉG: Mintha a szél... nem? Vagy mintha röpködne itt folyton valami...

NŐVÉR III: Ilyet se láttam még... ez nem tud lenyugodni... Papa, egy életen csak várt, és most lett izgatott?

ÖREG VENDÉG: Kérem szépen, én azt nem tudom...

LACIKA: Nyugi... türelemmel.

NŐVÉR I: Türelemmel?

LACIKA: Türelemmel.

NŐVÉR II: Én ezt nem értem.

LACIKA: Az emberek talán azért olyan gonoszok, mert sokat szenvedtek az életükben...

GABI: Papa, maga sokat szenvedett?

- ÖREG VENDÉG: Kérem szépen, anyyalka... én arra már nem emlékszem...
- NŐVÉR III: Mi az, hogy türelemmel?
- LACOS: Például az, hogy nem kérdezzesz.
- GABI: A felejtés a legnagyobb adomány.
- ÖREG VENDÉG: Anyyalka, azt tetszik mondani?
- GABI: Azt. De nem magának... És ne anyyalkázzon.
- ÖREG VENDÉG: Miért?
- GABI: Amiért ne is kérdezzem.
- LACOS: Na, ennyit a türelemről.
- GABI: Ha nem volna felejtés, akkor egyszerűen nem lehetne elviselni az életet.
- NŐVÉR II: Milyen szépen eshet most odakint a hó!
- NŐVÉR I: Milyen hó?
- NŐVÉR III: Tündöklik, mint a gondolat maga, a téli éjszaka.
- LACOS: Hú, bazmeg.
- BÉLA: Hó?! Miért éppen hó?
- NŐVÉR II: Mert azt képzeltem el.
- GABI: Vagy inkább valami nagyon sárga eső.
- NŐVÉR I: Miért sárga? Milyen sárga?
- ÖREG VENDÉG: És akkor most... anyyalka, most mit tetszik mondani, mit csináljak?
- NŐVÉR I: Amit akar, papa.
- ÖREG VENDÉG *(kétségbeesetten)* Amit akarok?
- BÉLA: Aha.
- ÖREG VENDÉG: De hát, anyyalka, én ... én nem akarok semmit... *(magába roskadva leül a földre)*

Az új hangszóróból kattogás, zúgás hallatszik, aztán egy kattanással elhallgat.

- LACOS: *(még mindig a szekrényénél matat)* Volt egy nő, szeretett beszélni, pedig dadogott. Alig bírta kimondani a szavakat. Akkor is beszélt, ha nem hallgatta senki, de úgy, hogy minden mondata végére odamondta: kilenc. É-é-é-é- éhes va-va-vagyok, kilenc. M-m-ma e-e-esik az e-e-e-eső, kilenc. Jó len-n-nne tévét nézni, kilenc. K-k-k-ki kell m-m-m-mennem, kilenc. Ha-ha-ha-haza a-a-a-akarok

menni, kilenc. De a kilencet azt mindig dadogás nélkül mondta.

Akarok, akarok, szeretnék, kilenc.

Ebben a pillanatban elalszik a villany, pillanatnyi sötét lesz.

LACIKA: A fene.

BÉLA: Szar az egész, főnök

Hallgatnak.

GABI: Tényleg, mi ez a suhogás?

NŐVÉR I: Talán a szél.

NŐVÉR II: Itt nincs is szél.

NŐVÉR III: Itt soha nincsen szél.

NŐVÉR II: Szél sincsen.

LACIKA: Ha szél lenne, akkor nem lenne ilyen bűdös. Nem érzitek, hogy itt milyen bűdös van?

GABI: Minden kaland az orrban kezdődik.

LACIKA: Ez jó. Ezt megjegyzem, komolyan. És hol ér véget?

LACOS: Véget? Főnök, a szentek a kifingásikig szenvedtek, mi meg a beszarásig fogunk fingani, jó? Az lesz a vége! Na, hozom a sonkászsömlédet, jó?

GABI: Mi lehet most vajon a Tibcsivel?

LACIKA: Nem létezőnk, ha nincsen valaki, aki látja, hogy létezőnk; a szavunk semmit nem jelent, ha nincsen valaki, aki felfogja az értelmét.

LACOS: Imádom, hogy milyen szépen beszélsz, főnök. *(Fütyörészgetve: Szép vagy, gyönyörű vagy, Magyarország...)*

LACIKA: Ne imádjad. Inkább söpörjél már föl itt egyszer. Minden tele van ezekkel a kibaszott tollakkal. És vigye már ki innen valaki ezt az öreget!

NŐVÉR I: Valaki? Visszem, főnök. Vagyis visszük, ugye?

NŐVÉR II: Visszük.

NŐVÉR III: Visszük. Csak ne legyen rossz a kedved.

LACIKA: Mitől lenne?

NŐVÉR I: Például tőlünk. Tőlünk ne legyen.

GABI: Például.

- LACIKA: Ma rossz, minden nap még rosszabb lesz... de ettől nekem még nem lesz rosszabb. A kedvem.
- GABI: Köszönjük szépen. És akkor mi lesz?
- LACIKA: Nem szeretem ezt a sok kérdést. Mivel mi lesz?
- GABI: Hát például annak a nőnek a biciklizésével. Vagy a másiknak a kidőlt körtefájával. A szerelmekkel. Meg a boldogságokkal. Meg a lelkesedésekkel. Meg a pénzzel. Meg a várakozásokkal. Meg a Tibcsi ott maradt almacsutkájával. A fütyüléssel, hogy ne történjen semmi. Ezekkel mi lesz?
- LACIKA: Mi az, hogy mi lesz? *(kiabálni kezd)* Mi az, hogy mi lesz? Mi az, hogy mi lesz? Mondtam, hogy nem szeretem a kérdéseket, nem? Különben meg nem lesz semmise.
- GABI: Semmi? Hogyhogy semmi?
- LACIKA: Még a semminél is semmibb. Úgy.
- GABI: De hát... Az nem lehet... az nem lehet...
- LACIKA: Nem? Ki mondta?
- GABI: Nem, az nem lehet. Azt nem lehetne elviselni. Az mindennél elviselhetetlenebb volna.
- LACIKA: Volna? Volna?! Ez benne a legszarabb. Világos?
- GABI: Világos.
- LACIKA: Úgyis itt leszünk, nem igaz? Akármit is csinálhatunk, akkor is itt leszünk, nem igaz? Se ki, se be, csak éppen itt, a Bejárat előtt.
- GABI: Minden nagyon világos. Világos, mint a Nap.
- LACOS: Nyitva! Nyitva!
- GABI: Lacos, elég legyen!
- LACOS: Nyitva! Nyitva! Nyitva! Nyitva! Nyitva! Nyitva!

(sötét)

FÜGGÖNY

A szövegben eredeti, vagy torzított formában idézetek szerepelnek

Thomas Bernhard, Luis-Ferdinand Céline, Füst Milán, Bogumil Hrabal, Franz Kafka, Madách Imre, Gabriel Garcia Marquez, Örkény István, Blaise Pascal, Arthur Schopenhauer, William Shakespeare, Szent Pál műveiből.